

8-9 Santé

Was de lezing van prof. Maat nu wel of niet openbaar?

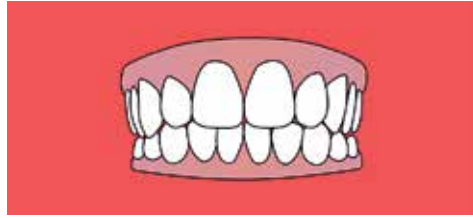
11 Opinie

“Europa is grotendeels verantwoordelijk voor de huidige vluchtelingencrisis”

5 Science Program

Bachelor's students obtain a NWO grant to combat tooth grinding

7 30 km from IS

UM student did fieldwork in Iraq

observant | 3

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 10 september 2015

nl

Slapen in het hostel bij gebrek aan geschikte kamers

In Maastricht lopen tientallen, veelal buitenlandse studenten rond die geen geschikte kamer kunnen vinden. Ja, er is weinig aanbod, zeker in het centrum. België? Liever niet. Alleen maar administratieve rompslomp, klinkt het. Stayokay, het hostel aan de Maasboulevard, vaart wel bij de kamernood: ruim 60 procent van de 200 bedden zijn geboekt door studenten. Anderen slapen bij vrienden op de bank. Of desnoods in een tent.

Het actuele aanbod van studentenhuisvesting Maastricht Housing is minimaal op dit moment. Volgens Marion Hendriks zijn er maar zo'n 30 tot 40 kamers en circa 15 studio's beschikbaar. En dan vooral particulier. In het Guesthouse, voor uitwisseling- en masterstudenten van de Universiteit Maastricht, zijn alle 774 bedden bezet. Karin van der Ven, eigenaar van servicebureau Jules Maastricht ziet ze dagelijks langskomen: studenten die op zoek zijn naar woonruimte. “Er is veel vraag en heel weinig aanbod. Als ik nu een leeg studentenhuis heb, krijg ik het binnen *no time* gevuld.” Maar studenten worden kritischer, willen het liefst in het centrum wonen, merken Hendriks en Van der Ven. De laatste: “Een paar jaar geleden nam men nog genoegen met een kamer over de grens. Nu wachten ze liever even totdat zich iets beters aandient.” Hendriks: “Vooral de *short stay* studenten willen optimaal van de stad genieten.” Een kamer in het centrum met eigen keuken en badkamer die weinig kost: dat is volgens Luc van den Akker van het UM Scholarship Office wat menig buitenlands student verwacht, zeker de niet-Europeaan die andere prijzen is gewend. “Ik zie studenten die in hun eigen land vaak behoren tot de betere kringen. Ze hebben een bepaald verwachtingspatroon. Een ruimte waarbij ze een slaapkamer moeten delen, slaan ze af. En niet omdat ze niet willen delen, maar omdat ze niet ‘zoveel’ geld willen neerleggen voor een gedeelde kamer. Dan gaan ze liever – bijna gratis – bij een vriend op de bank.”

Het is een trend die Marion Hendriks toejuicht. “Misschien zijn er studenten die een bed over hebben en het voor een paar weken willen aanbieden aan een medestudent? Tegelijkertijd beseft ik dat er haken en ogen aan zitten, verhuurders hebben daar niet altijd zin in.”

Verhuurders zijn strenger, kieskeuriger ook. Ze bieden hun kamer liever aan een ‘fulltime’

The International Student Network sponsored the first fday of free music festival Bruis, that took place last week Photo: Joey Roberts

bachelor student aan dan aan iemand die hier maar drie of vier maanden studeert, weet Hendriks. Dan zijn ze verzekerd van hun inkomsten. “Bovendien willen sommigen alleen maar eerstejaars, anderen juist niet, of ze verhuuren alleen aan vrouwen of aan mannen. Of ze willen bij voorkeur Duitse studenten omdat ze deze serieuzer vinden.”

Studenten die nog niets passends hebben gevonden, slapen voorlopig bij vrienden op de bank, in de Botel of het Stayokay. Een bed in een zespersooskamer in het hostel, inclusief ontbijt, kost door de week €20 per nacht. Wat is de reden dat meer dan honderd studenten ‘dakloos’ zijn? Van der Ven van Jules Maastricht: “Natuurlijk hebben sommigen niet goed opgelet, pas te laat beseft dat ze ook nog een kamer moeten hebben, maar er zitten er ook tussen die net hebben gehoord dat ze zijn toegelaten voor een opleiding.” Hendriks staat versteld van studenten die met hun koffer bij de balie van het Guesthouse verschijnen en verwachten dat er zomaar een sleutel klaarligt. Een Hongaarse, die na vier jaar te hebben gestudeerd in Groningen wil beginnen aan de Maastrichtse master neuropsychologie en al twee weken in het Stayokay verblijft, behoort tot de pechvogels. Haar oude universiteit in Groningen dient laat de benodigde papieren in en de Universiteit Maastricht heeft ze nog niet verwerkt. Nog geen officiële inschrijving dus: “Ik heb een kamer op het oog, het huurcontract is grotendeels getekend, maar ik mag er nog niet in omdat ik geen bewijs van inschrijving heb. Haar kamer

Lees verder op pagina 3

eng

Social Monday 2.0

Not your typical “boom boom party”

“I want to play roulette though!” It’s Monday evening at the Muziekgieterij, where the International Student Network (ISN) is hosting Social Monday for the second time since the start of this academic year. Striped, spotted and floral-ed sofas are spread around the venue in a charmingly alluring fashion that draws groups of students together. At the front of the room a poker table has been set up, and is drawing a giggling crowd of amateur poker faces. Casino night is a success, though German exchange student Oliver Kempter was hoping for alternatives to a radical game of cards to fulfil his Vegas longings. Social Monday is a new, weekly event the ISN has organised to contrast with its customary International Tuesday parties. The aim is to promote actual dialogue between international students. As ISN member Ruben van Sprang put it, “at no other party or event can you just go up to a random person and say ‘hey man, where are you from?’ and have an hour-long conversation.” The “living room atmosphere”, he adds, with its

backdrop of folk music, “makes people feel at home.”

As the evening progresses energetic foosball matches ensue, and the less wrist-athletics-oriented groups begin to mix and grow. The event seems to have succeeded in its mission to foster new connections between people. Laura Oostenbach, a European Public Health student from Belgium, attributes this to the fact that “we’re all in the same situation” – that is, new students in a foreign country, looking to make friends. By 2018, the ISN will have finished work on its own place, where it is planning on maintaining a scene similar to that seen on Social Mondays. In fact, says Van Sprang, these are merely “a buildup” for the bigger, more elaborate events to come. In any event, a party at which you’re comfortable enough to leave your purse unattended for some time must have hit the right note.

Amira Eid

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Yağmur Masmaz (1995, Zoetermeer) **In het dagelijks leven:** tweedejaars UCM-student **Woonplaats:** Wageningen **Burgerlijke staat:** heeft sinds een half jaar een relatie

Foto: Loraine Bodewes

“Mijn ouders zijn mijn helden, omdat ze culturele verschillen hebben weten te overbruggen”

Een beter milieu begint bij jezelf. Zeker, zo ben ik ook aGreenstory begonnen (een online winkel voor duurzame studietoelagen en kantoorpullen, red.). Ik wilde mijn ecologische voetafdruk kleiner maken, maar omdat ik maar gewoon een middelbare scholier was moest het wel op een betaalbare manier. Dus ging ik op zoek naar schoolschriften van gerecycled papier, eerst voor mezelf en later voor anderen. We zijn nu bezig een lesbrieftje op te stellen voor het vmbo. Educatie vind ik heel belangrijk, maar het moet niet opdringerig zijn. Ik wil mensen bewust maken van de mogelijkheden, maar wat ze daarmee doen is aan henzelf. Alle kleine beetjes helpen.

Mijn moeder zegt altijd... werk eens wat minder. Ik heb de gewoonte om tot laat in de avond door te werken. Ik doe graag zo veel mogelijk tegelijk; studie, een project, mijn eigen bedrijf. Ik wil overal volledig voor gaan. Volgens haar mag het wel een tandje minder.

Grootste ergernis? Miscommunicatie. Het veroorzaakt frictie waar dat helemaal niet nodig is. Ik reis veel, dus contact gaat vaak via de mail of Whatsapp. Dan zie je het gezicht van de ander niet. Je leert er ook van, hoe je iets het beste kunt overbrengen bijvoorbeeld. Ik probeer ook op te letten hoe ik reageer. Soms ben je in een slechte bui en vat je iets meteen slecht op, terwijl als je even goed leest ziet dat het niet zo bedoeld was. Ook vind ik het jammer dat mensen met een duurzame onderneming soms bij voorbaat al in de verdediging schieten. Waarschijnlijk omdat je vaak als ‘soft’ wordt gezien of kritiek krijgt van mede-ondernemers: dus je bent vegetariër, maar waarom geen veganist? Daardoor reageren ze snibbig op vragen, terwijl we uiteindelijk allemaal iets goeds willen.

Beste muziek? Pianomuziek. Ik hou van een mix van klassieke

en moderne muziek. De pianostukken van Ludovico Einaudi, die de soundtrack voor *Intouchables* heeft gecomponeerd, vind ik heel mooi. Top 40-nummers luister ik alleen tijdens het hardlopen.

Beste advies? Begin gewoon. Of het nu gaat om schoolwerk, een eigen bedrijf of een grote droom; hak het grote werk in kleine stapjes en start.

Wie is je grote held? Mijn ouders, omdat ze culturele verschillen hebben weten te overbruggen. Mijn vader komt uit een minuscuul dorpje in Turkije. Hij is naar Nederland gekomen om te studeren, de taal te leren en uiteindelijk zijn eigen bedrijf te beginnen. Mijn moeder is half Frans, half Nederlands, heeft gestudeerd in Argentinië en ook een tijd in Turkije gewoond. In de maatschappij ontstaat vaak frictie tussen immigranten en autochtonen, ik ben blij dat ik zelf deze positieve ervaring heb. Als iedereen een beetje meer begripvol zou zijn, verder kijkt dan zijn neus lang is, dan zag de wereld er een stuk mooier uit.

De kleine Yağmur in vijf woorden Introvert, betweter, nadenkend, sociaal en rekening houdend met anderen. Ik was een rustig kind, maar wel sociaal. Familie en vrienden zijn belangrijk in de Turkse traditie, die gastvrijheid heb ik meegekregen. Ik had nooit een speciaal groepje, maar was bevriend met de hele klas. Aan de andere kant had en heb ik soms tijd voor mezelf nodig. Ik heb altijd graag gelezen. Soms schreef ik ook of zat ik gewoon wat voor me uit te staren, met mijn hoofd heel ergens anders.

Lekkerste eten? Gevulde wijnbladeren en zoet tahinbrood uit het dorp van mijn vader. Dat is daar de specialiteit, je koopt het er warm van de bakker.

Ik zie mijn broer en zus... als heel goede vrienden. We hebben vroeger veel gevochten, maar daar leer je van. Hoe je je boosheid moet temperen, rekening moet houden met de emoties

van anderen. Je vrienden kies je zelf uit, die zijn gelijkgestemd, maar je broer en zus niet. Dat is juist mooi, daardoor leer je met mensen om te gaan die heel anders zijn. Daarbij zijn ze een constante feedback op mijn leven. Zij kennen me zo goed en herinneren me aan wat er nog meer is als ik me helemaal op één project stort.

Waar pieker je over? Wat ik moet doen met mijn leven. En of de beslissingen die ik tot nu toe heb gemaakt de juiste zijn. Ik heb nu de vakken uitgekozen voor mijn minor in Wageningen en denk na over wat ik daarna ga doen tijdens mijn semester in Turkije. Wat is interessant en relevant voor een toekomstige baan? Mensen denken vaak dat ik alles al weet omdat ik een eigen bedrijf heb, maar ik denk niet dat dat voor altijd is.

Ik geloof in... positiviteit. Daarmee kun je dingen bereiken, het zorgt ervoor dat je iedere kleine stap viert. Met een positieve instelling maak je het leven fijner en makkelijker voor jezelf en anderen.

Dit wil ik nooit meer meemaken. Een paar vrienden van mij zijn ernstig ziek geweest. Gelukkig gaat het nu weer goed met ze, maar je voelt je zo machteloos. Machteloosheid is voor mij de bron van alle negatieve emoties; boosheid, verdriet.

Wetenschapper of ondernemer? Vroeger had ik gezegd: wetenschapper. Ik vind het heerlijk om ergens in te duiken, iets te onderzoeken. Maar met wat er daarna met het resultaat gebeurt, daar heb je als wetenschapper niet veel mee te maken. En dat onderdeel vind ik juist zo leuk. De wetenschap naar de praktijk vertalen, iets ondernemends ermee doen, dat geeft mij voldoening.

“Het is lastig als je ver weg woont”

Vervolg pagina 1

is on hold, maar ze weet niet voor hoe lang. Een Portugese promovendus die al vijf dagen in het hostel verblijft, knikt 'nee' bij België. "Ik wil die bureaucratie vermijden." Hij werkt al twee jaar in Maastricht, maar heeft vlak voor de zomer zijn appartement opgezegd. "Ik wil iets goedkopers, een kamer van maximaal €350. Half augustus ben ik gaan zoeken, zonder resultaat." Cyrill Otteni, een Duitse masterstudent European Studies heeft zowat alle tussenoplossingen gehad: de bank van een studiegenoot, kamperen, hostel. Sinds gisteren heeft hij een eigen kamer in de Frankenstraat via Jules Maastricht. Toen hij van de zomer vanuit Duitsland zijn zoektocht startte – voornamelijk via allerlei Facebookgroepen – merkte hij de beperkingen. "Ik kon niet makkelijk naar Maastricht om 'even' een kamer te bekijken of iemand te spreken. Stelde ik skypen voor, dan wees men dat verzoek snel af." Otteni kwam tijdens de facultaire introductie, twee weken geleden, naar Maastricht. Op de vraag aan zijn studiegenoten of iemand een slaapplek over had, bleef het stil. "Via couchsurfing was ook niets te krijgen. Ik had mijn tent en slaapzak bij me, dus ben ik op de dichtstbijzijnde camping gaan staan. Twee dagen, want het is niet handig met al die literatuur die je moet lezen." Overnachtingen in het hostel en een slaapplek bij een studiegenoot volgden.

Ook Soedanees Lukudu William – in Maastricht begonnen aan de master Globalisation and Development Studies met een beurs van the Open Society Foundation (OSF) – heeft het niet makkelijk, hij is gefrustreerd en verdrietig. "Ik durf mijn familie niet te vertellen hoe het met me gaat. Ik heb in Amerika gestudeerd, dit heb ik niet eerder meegeemaakt."

Sinds zijn komst, eind augustus, 'zwerft' hij van hot naar her. En niet dat niemand wil helpen: het Scholarship Office staat voor hem klaar, net als Maastricht Housing dat hem onlangs tijdelijk onderdak gaf in een kamer. Huisvesting zit niet in het 'scholarshippakket' inbegrepen, daar moeten de beursstudenten zelf voor zorgen. Lukudu wist ervan, las

dat hij zich online kon inschrijven op Maastricht Housing. "Maar het is erg lastig als je ver weg woont en alles online moet regelen, inschrijfgeld, et cetera." Het lukte niet. Hij zegt niet al te kieskeurig te zijn: "Ik wil tussen de €300 en €450 uitgeven. Een gedeelde badkamer en keuken maakt me niets uit." Voorlopig slaapt hij op de grond bij een Ethiopische kennis.

Wendy Degens

Student Hotel

De komst van het Student Hotel in het Eifelgebouw, een studentencampus in het Carré-gebouw met 143 zelfstandige woningen en een campus in het Bonnefantencollege zullen verandering brengen in het aanbod voor studenten. Het Student Hotel staat gepland voor 2016; het zou gaan om 350 kamers. De kosten bedragen rond de €600 inclusief service (wasserette, studieruimtes, lounge, 24uurs beveiliging, wifi en fietsverhuur). Toch is er ook weerstand, onder meer van de Maastrichtse Volkspartij die zich zorgen maakt over de formule. De partij meent dat het "gewoon een hotel is" en daarmee "het einde betekent van circa de helft van de Maastrichtse – kleinere – hotels". Er wordt verwezen naar vestigingen van het Student Hotel in onder meer Rotterdam en Den Haag waar "de facto nauwelijks studenten verblijven". De vragen van de Maastrichtse Volkspartij aan de gemeenteraad zijn nog niet beantwoord.

Behalve Maastricht Housing en Jules Maastricht is Stichting Studenten Huisvesting actief in Maastricht. Ook zijn er commerciële bedrijven die kamers en appartementen aanbieden. Een andere optie is de website www.housinganywhere.com waar studenten hun woonruimtes tijdelijk te huur aanbieden.

Klimmen voor Nepal

Dat de twee aardbevingen in Nepal – van april en mei dit jaar – volledig uit het nieuws zijn verdwenen, betekent niet dat het land in de Himalaya zijn zaken weer op orde heeft. Verre van dat. Veel dorpen, voor zover ze niet zijn weggevaagd, liggen nog in puin. Ervaren klimmer Anja Roncken, medewerker van de facilitaire dienst, laat het er niet bij zitten en hoopt met de beklimming van de Mont Blanc – volgende week – sponsorgeld op te halen voor twee dorpen in Nepal. Al het geld, elke gedoneerde euro, gaat naar Stichting Topaspiraties van Katja Staartjes, de eerste Nederlandse

vrouw op de top van de Mount Everest in 1999. Een half jaar voor de aardbevingen beklom Roncken nog de Mount Everest tot in het base camp op 5.500 meter. Daar raakte ze ontroerd in de gesprekken met Nepalezen. "Het trof me hoe ze met hun medemensen en met de natuur omgaan. En hoe hard de sherpa's werken. Sommigen onderhouden een 20-koppige familie. Het is zo'n mooi land en het is zo hard getroffen, dat ik m'n steentje wil bijdragen."

Meer info op www.facebook.com/climb4nepal

MT

Uitstel toekomst rechtbank

Een volwaardig gerechtsgebouw hoort thuis in een provinciehoofdstad, vindt Hildegard Schneider, decaan van de Maastrichtse rechtenfaculteit.

Zij woonde maandagochtend het protest bij dat medewerkers van de rechtbank Limburg hadden georganiseerd naar aanleiding van de voorgenomen plannen om van de Maastrichtse rechtbank een bijkantoor te maken en de hoofdzetel te verplaatsen naar Roermond. Met succes, want de Raad voor de Rechtspraak heeft de definitieve beslissing over de toekomst van de Nederlandse rechtbanken gisteren uitgesteld naar 28 september.

Decaan Hildegard Schneider nam maandagochtend een pamflet aan – samen met drie Limburgse burgemeesters, gedeputeerde Ger Koopmans en onder meer de deken van de Orde van advocaten – waarin wordt gepleit voor het bestaan van beide rechtbanken in de huidige vorm.

Schneider vindt het vooral een "principekwestie. Ik vind dat de toegang tot de rechtsgang zo dicht

mogelijk bij de burger moet blijven." Ook vreest ze dat de Limburgse hoofdzetel in Roermond slechts een overgangsperiode beslaat. "Straks staat de 'Limburgse rechtbank' in Den Bosch."

De besluitvorming rond de reorganisatie noemt ze "schandalig. De Raad voor de Rechtspraak had op z'n minst Annemarie Penn-te Strake, de burgemeester van Maastricht, moeten inlichten. Dat ze mij als decaan er niet bij betrekken, nou ja, dat had ik ook niet verwacht, hoewel het wel netjes zou zijn. Al jaren bezoeken wij zittingen met onze Nederlandse eerstejaars. En dan spreek je toch van zo'n 250 tot driehonderd studenten. Dat doe je in Maastricht, maar niet in Roermond. Zie je ons al met een paar bussen gaan?"

Tot slot benadrukt Schneider het verschil in cachet. "Ik vind het gebouw in Maastricht van een andere kwaliteit dan dat in Roermond. En dat bepaalt toch mede het beeld dat je van de rechterlijke macht hebt."

Wendy Degens

De kazematten verkennen

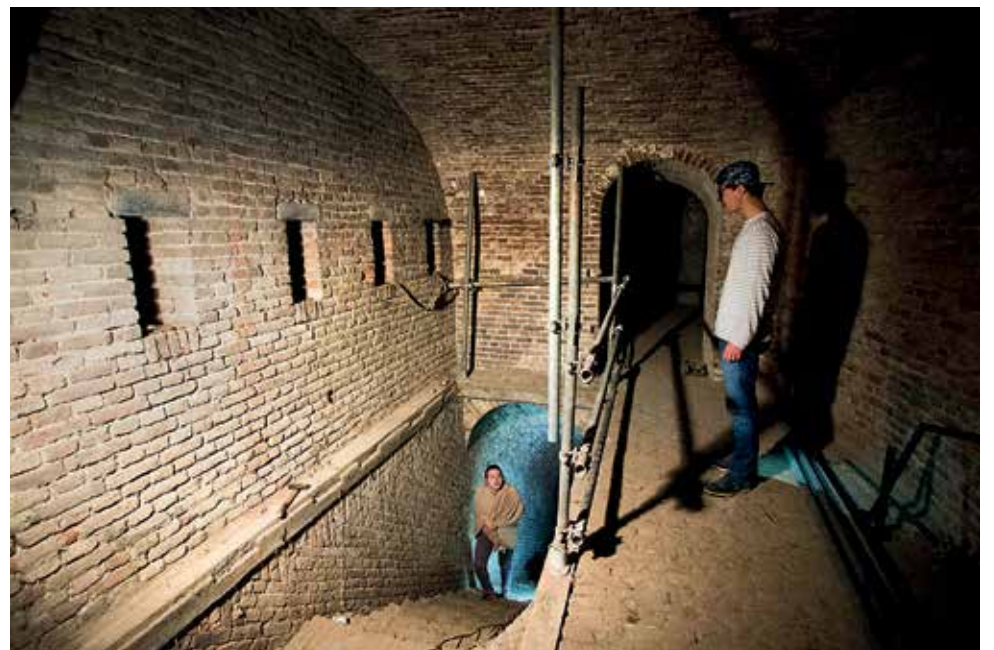

Foto: Loraine Bodewes

Nu kennen de meeste mensen Fort Willem I als de sociëteit van studentenvereniging Tragos, maar het gebouw heeft vele functies gehad. Hierover vertellen de gidsen van de Stichting Maastricht Vestingstad die komend weekend in het kader van Open Monumentendag rondleidingen door het fort verzorgen. De studenten van Tragos hebben samen met carnavalsvereniging de Mineurs de kazematten en grachten opgeruimd zodat ook die open zijn voor publiek. Het Monumentenweekend wordt zaterdag 12 september geopend met een kanonschot op Fort

Willem. Er zijn diverse gratis tentoonstellingen, rondleidingen en andere activiteiten door de hele stad. Zo speelt theatergezelschap Het Verbond een vertelling over Maastricht al wandelend door het centrum, van het conservatorium naar het Hof van Tilly aan de Grote Gracht. Rondleidingen door Fort Willem, za 12-09 en zo 13-09 om 10.30, 12.00 en 15.00 uur Theaterwandeling, za 12-09 en zo 13/09 start om 14.00 en 16.00 uur bij het Conservatorium, Bonnefantenstraat 15

Cleo Freriks

Bent u ook zo bang voor teken? Mijn geliefde wel en dat betekent dat bij ons thuis een flinke boswandeling alleen kan plaatsvinden na overvloedig besprenkelen met deet en het bedekken van liefst zoveel mogelijk lichaamsdelen. Dat dit soort voorzorgsmaatregelen niet geheel overbodig zijn, realiseerde ik mij toen ik recent een uitspraak las van een rechter in Connecticut. De 15-jarige Cara Munn, leerlinge van eliteschool Hotchkiss, werd tijdens een schoolreisje naar China (waarom ook niet?) gebeten door een teek. Zij en twee van haar klasgenoten hadden na de beklimming van een berg besloten om niet, zoals de anderen, met de kabelbaan naar beneden te gaan, maar langs een pad door het bos af te dalen. Door de beet liep Cara een hersenontsteking op die haar beroofde van haar spraakvermogen. Zo kan een onschuldige wandeling dramatische gevolgen hebben. Nu las ik deze uitspraak niet in de hoedanig-

De teek en het recht

heid van wandelaar maar in die van jurist. In de procedure die volgde, veroordeelde een jury de school tot betaling van \$ 41 miljoen aan Cara, waarvan \$ 31 miljoen aan smartengeld. Dat zijn forse bedragen, maar in de VS niet ongebruikelijk zodra er een jury aan te pas komt. De belangrijke vraag – binnenkort te beantwoorden door het hooggerechtshof van Connecticut – is of de school hier terecht aansprakelijk werd gehouden voor iets wat ook kan worden beschouwd als een ongelukkig toeval. Voor zowel de Amerikaanse als de Nederlandse jurist is dat vragen naar welke zorgvuldigheid van de school mag worden verwacht. Had de school Cara en haar ouders moeten waarschuwen dat zij tijdens de reis in contact kon komen met ongedierte en voorzorgsmaatregelen moeten

nemen om besmetting te voorkomen? Moeilijk was dat niet: de leerlingen vragen om tijdens de wandeling de huid te beschermen en om zichzelf na de excursie te controleren op teken is voldoende. Misschien dat het toekennen van een hoge schadevergoeding scholen ook stimuleert om voortaan voorzichtiger te zijn. Maar wie aansprakelijkheid wenselijk vindt om leerlingen zoals Cara te beschermen, kan daar beter nog eens goed over nadenken. Het maakt het organiseren van een schoolreisje potentieel zeer kostbaar met als waarschijnlijk gevolg dat scholen dit soort reizen niet meer durven te organiseren. Dat is precies de reden waarom de wetgever in Californië heeft bepaald dat scholen niet aansprakelijk kunnen zijn voor letsel ontstaan tijdens buitenschoolse activiteiten. Aan

argumenten vóór en tegen aansprakelijkheid geen gebrek: misschien kunt u ze eens wegen bij uw volgende bezoek aan het bos.

Jan Smits is hoogleraar Europees Privaatrecht. Deze column is geschreven op persoonlijke titel.

Steven Kelk inspired by Bruno Courcelle

“It blew my mind when I first saw it”

“It’s not just beautiful, it’s magical,” says Steven Kelk, assistant professor at the Department of Knowledge Engineering about Courcelle’s Theorem, proved by the French mathematician and computer scientist Bruno Courcelle.

Photo: Joey Roberts/Illustration: Simone Golob

For a layman to understand Courcelle’s Theorem, a bit of background information is necessary. “One of the main challenges in computer science is understanding which problems can be solved efficiently – by writing an appropriate computer program – and which can’t,” says Kelk. Courcelle’s Theorem helps with exactly that. An important part of the theorem is the graph. “A graph is a fundamental structure in computer science. It’s basically a network of lines and points,” explains Kelk. “Around thirty years ago, we discovered that, for many difficult computational problems on graphs, the problem suddenly becomes easy if the graph looks like a tree. You can develop an efficient algorithm for it. Many people noticed this, it became rather repetitive.” Courcelle decided to take the discovery to the next level. “He wrote a new metalanguage.

Instead of developing an algorithm for every problem, you can describe what you want it to do in this special language, which is far easier. He completely eliminated the mechanical aspects of algorithm design. And in a way that is, to me as a mathematician, astonishingly beautiful. It blew my mind when I first saw it.” Courcelle’s Theorem (1990) thus became the archetype of algorithmic ‘metatheorems’. “There is now a large research field in metatheorems. It’s a very attractive idea, it shortcuts designing computer programs.” But for Kelk the inspiration doesn’t come from these practical uses. It’s magical, he says and that’s important. “Life needs a bit of magic. I also find it in the wonderfully rich books of science fiction writer Gene Wolfe, who has produced some of the most sophisticated writing I’ve ever read. Or in the inspirational way Jeremy Corbyn, surprise

front-runner in the contest for the leadership of the British Labour Party, is connecting with so many people across the country. He’s reminding people that there is no shame in imagining and demanding a better world, or writing a different story.”

It’s what Kelk tries to teach his students. “Computer science is a young field. Courcelle is still working, as are many others who have found similar groundbreaking results. In my lectures, I talk about research from the 1970s. That might seem like two life-times ago for a student, but in an academic field it’s a second ago. I try to explain to them that these results are just the starting point. Computer science is an unfolding story and they are part of it. That’s pretty magical.”

Cleo Freriks

At home

I was less than enthusiastic about spending my summer in Australia. True, I’d get to see family – that’s a plus. But summer here means winter there. My parents figured it’d still be warm enough to go on a whale-watching cruise near my hometown. While my husband saw a humpback whale and a pod of dolphins, I became closely acquainted with the inside of a sick bag. Boats don’t agree with me, it turns out. My sister, meanwhile, lives in Canberra. Like Pretoria and Wellington, Canberra is one of those unsung world capitals, the kind of place that, when you tell people you plan on visiting, they tend to respond, ‘What for?’ I have a nine-month-old nephew I’d never met, which seemed like as good a reason as any. Until he sneezed right in my mouth, that is, and I came down with something closely resembling Ebola. Meanwhile, an immunologist friend from Cambridge was busy in Sierra Leone, battling both the real Ebola and a variety of unidentifiable wildlife that had made her tent home. In Australia, disappointingly, the most dangerous creature we came across was said nephew. Despite my previous lack of experience with the species, he turned out to be almost cute enough – almost – for me to revise my long-held opinion that having a baby is, short of voluntarily working with infectious diseases, the worst idea a person could entertain. Still, we were keen to come back to the Netherlands to see how our own ‘baby’ was getting along. That is, a one-metre-square patch of dirt that serves as our garden. My standards on what constitutes a garden have fallen drastically in the decade since I left Australia, where everyone has a lawn the size of a football pitch. Before leaving, we’d sown a few thousand seeds’ worth of *Wunder-Rasen* (thank you, amazon.de). It lived up to its name: we came home to a blooming, thick swathe of green. I think of myself as a lot like that grass. Not green, you understand – unless I’m on a boat – but I came via Germany to be rooted in Dutch soil. So bring me some stroopwafels and put the *Journal* on – it’s good to be home!

Alison Edwards

NWO subsidy for Science Program bachelor's students

A bit with Bluetooth to combat tooth grinding

It hardly ever happens: bachelor's students obtaining a NWO grant. Nevertheless, this is exactly what three students from the Maastricht Science Program managed to do. Before the summer, they received 27 thousand euro, for a subject that doesn't immediately make you think 'science': bruxism. Otherwise known as tooth grinding.

One in five people suffer from it at some time in their lives: awake bruxism, or tooth grinding during the day. In addition to caries and gum diseases, it is the third greatest threat to teeth. The problem is that people don't realise that they are doing it. That is why dentist Theo Kluskens, from MUMC, wants to build a clever mouthpiece that will make them aware of their unhealthy habit. Kluskens approached the MUMC engineering agency IDEE, which subsequently passed on the request to the Science Program in January. The objective was to create a polymer (like plastic) that could measure pressure, which is caused by teeth grinding along each other.

Science students Onno Akkermans, Mitch Spronck and Pegah Keshaniyan jumped at the occasion, but had no idea what they were getting themselves into. The first thing that Akkermans (21) does, is to google 'pressure sensing polymer'. That is an immediate bull's-eye. Straight off there is a *Nature* article about a polymer being used as 'robot skin'. Could that so-called 'polypyrrole' also be used for the teeth-gnashing project? The students ordered the components, mixed them and one week later the material was ready for use. And it worked!

Lecturer Bart van Grinsven registered the students for a large chemistry congress in Hannover in spring. Akkermans gives a "pitch" and a poster presentation to more than a hundred young researchers. "I am not a good speaker, talk

Science student Onno Akkermans with the device

Photo: Archive Onno Akkermans

rather quickly, but afterwards I received positive reactions. We are putting the finishing touches to a scientific publication that we will send to a congress organisation at the end of this month. I hope that we will be published in the accompanying journal *Physica Status Solidi*."

The students also submitted an NWO application before the summer, for the Top sector Chemistry Student Competition, meant for 'creative solu-

tions for social and industrial challenges'. Of the nine teams, four were selected, including the students from the Science Program. They received 27 thousand euro and have worked full-time throughout the summer to create a final product out of the raw prototype. This must be completed by the end of November. Then it will be made known, during an NWO congress, which of the four participating teams has come up with the best product.

What will the Maastricht team present? Think of a mouthpiece with a built-in miniature sensor that uses the polymer to measure when the top and bottom jaw make contact, varying from a fleeting touch to the powerful clenching of the jaws. On the basis of all these contacts throughout the day, except during mealtimes, the mouthpiece will reveal a pattern. This will be a great benefit for the treatment.

"Just like some braces, the mouthpiece will also have a palate section to which we want to attach the battery. This is required for the Bluetooth feature built into the sensor. This sends a warning to

a mobile telephone as soon as the person involved grinds his or her teeth. This can be in the form of a vibration or a sound. Then you know you have to stop."

In the most favourable circumstances, the product will be put on the market and the students will receive part of the proceeds. "We were not able to patent it, because something similar already exists in Ireland, I believe. I am primarily involved in the research and the publication, but Mitch, who is a tooth grinder himself, already sees the advantages. He is more in touch with the commercial side. I would like to stay involved in any possible developments."

A year ago, Akkermans had never heard of bruxism – who had? But in the first weeks of the project – you find yourself as a student in a business environment with all sorts of expectations and deadlines – he suddenly noticed that he had started to grind his teeth. "Not anymore, though. It all had to do with stress at that time."

Maurice Timmermans

Not in top 5 of *New Scientist* Research Talent

Maastricht neurosurgeon Yasin Temel and his colleague, philosopher Tamar Sharon of the Faculty of Arts and Social Sciences, were not among the top 5 nominees for Research Talent 2015. This new competition for young scientists was initiated by the Dutch version of the popular science magazine *New Scientist*. Temel and Sharon were part of a group of 25 young Dutch and Belgian researchers competing for the award, which con-

sists of a €1500 prize and a set of scientific books. Voting was open to the public until 7 September. The final five – chosen on the basis of 11,000 votes and the opinion of a professional jury – are Sara Bals (Antwerp), Ann Bessemans (Hasselt), Teun Bousema (Nijmegen), Maaïke Kroon (Eindhoven) and Cedric Ryngaert (Utrecht). The winner will be announced on 24 September.

WD

International Student Ambassador Programme

"Jannah, Michele, Louis, I'm your buddy, don't feel shy to come on stage"

Beer, spring rolls, *bitterballen* and a lot of laughter. In total seventy buddies (all of them international students) and more than 300 first-year bachelor's students from all over the world came together last Thursday evening in the old Bonbonnière theatre in Maastricht.

The Maastricht University International Student Ambassador Programme (ISAP) was launched as a pilot project last academic year. Its aim is to improve the integration of international bachelor's students into university life in Maastricht and in Dutch society. "When I went to university years ago, I had no clue what to do. I didn't have a room and barely managed to locate my fellow students. And I'm from the Netherlands. For foreigners it's far more difficult. Buddies can help a lot", said Harm Hospers, vice rector of education and one of the speakers this evening. "But that doesn't mean they'll run your life and solve all your problems. If you want a boyfriend you'll have to find him yourself!"

The next speaker is Moritz Klein, a student at the School of Business and Economics who served as a buddy last year. "When I came to study in Maastricht in 2013 I was impressed. It was a new country, and I didn't know many people. I felt a little alone, but I found an awesome group of friends. This is basically what this programme is about. Last year we started with hundred freshmen; now we have more than three hundred." Tendai Sibanda, a second-year student of the Science Programme from Zimbabwe, joined

ISAP as a first-year student in 2014. Now he is a buddy himself. "It was a big cultural shock, but my Belgian buddy Laurens Schroyens, a third-year student in the Science Programme, helped

me a lot. We're friends now." Then the matching process starts. The buddies are invited to come on stage and read the names of their students out loud: "Jannah, Michele,

Photo: Loraine Bodewes

Louis, I'm your buddy, don't feel shy to come on stage."

Riki Janssen

Work like a slave, eat like a king

Would you take your friend to Mes Amis?

My menu:
3-course dinner € 37.50
2 glasses of white wine € 14.00

Emerging from the suffocating outside music last Friday evening (I guess it was from the Bruisfestival), I arrived at the Mes Amis wine restaurant located on Tongersestraat. After reading several reviews on Trip Advisor, I was keen to experience for myself whether the restaurant is just a 'fashion choice' or a truly intriguing dining experience. Walking through the front door, you most certainly won't think of ordering beer or spirits with your dinner: the whole restaurant is covered with empty green and brown wine bottles. Since I was curious about whether my reservation would be given away, I deliberately showed up half an hour late. Still, I was seated in a soft, cushiony chair by a kind waitress on the

first floor.

The creamy *amuse* with a fruity taste served in a tiny glass refreshed me a few minutes after I had ordered my three-course dinner. My personal waiter was very helpful and, despite my gluten allergy, managed to recommend a balanced meal with some regional wine. After being offered a glass of 'Wijngaard Hoeve Nekum, Auxerrois 2013', a fruity, medium dry white wine produced just a few kilometres from the restaurant, I was disappointed by the shape of my wine glass – everyone in the room, whether they were drinking red or white, had the same 'standard' Mes Amis glass. Coming from a Czech wine region, I felt the portion was below my expected level (150–180 ml)*. At least it was well chilled, at around 8°C.

The appetizer consisted of yellow fin tuna with quinoa and a mango and avocado filling, decorated with fresh herbs and raw vegetables. While the food tasted delicious and the pres-

entation was excellent, disappointment struck when the next dish came. The main course was guinea fowl with curry and red pepper covered with a very dominant – almost overpowering – red wine sauce. While the grilled meat was, for my taste, a bit overdone, the main turnoff was the vegetables (carrot, broccoli and baby corn): overcooked, bland and tasteless.

To answer the question: should you invite your friend to Mes Amis? Yes, if you want to enjoy a quiet dinner by candlelight with a glass of regional wine, and you're willing to spend some money – though I think €37.50 is overpriced. The appetizer and the dessert were good. Hopefully next time a better main dish.

Kate Surala, master's student of European Public Affairs and student tutor at the Faculty of Law

*According to the Hotel Management School Maastricht, the average portion in the Netherlands should be 125–150 ml.

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Mes Amis, Tongersestraat 5, www.mesamis.nl

Food ★★★
Service ★★★★★
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★★

Approved

- ▶ Maastricht doet!
- ▶ Voluntary work/Maastricht/students
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

Anyone who wants to do voluntary work, but doesn't know exactly what kind, may start with the 'Maastricht doet' app. It includes all voluntary work vacancies (in English and Dutch) that are currently available in the city. From supporting former prisoners to helping out in the restaurant of a care home. Each vacancy states the number of hours concerned, whether experience is required, and where it is. You need to join the platform in order to be able to respond. If there is nothing to your liking, you may post your own advertisement. You state what you would like to do, when you are available, and in what sector you would like to work. Others who need help can also place an ad. For example, there is an elderly gentleman who is looking for a walking companion and an elderly lady who likes to swim but who can no longer do so alone. In addition to services, the app is also used for offering or requesting free items, knowledge (by means of workshops) and spaces (e.g. for events).

CF

Dear Ingrid

Bottomless pit

Michelle (28): "My third relationship has just ended. I am disappointed time and again. I put all of my time and energy into them and never receive the appreciation that I deserve in return."

Ingrid: Your relationships end up on the rocks because you expect the other person to give you what you cannot give yourself: recognition and appreciation. Your beloved has to solve your problem. You try to achieve this by investing in him or her. You do so on condition, because you desire and expect something in return. Of course this ends in disappointment. Actually, it is an impossible task for your beloved to fill your bottomless pit of self-appreciation. This has nothing to do with your partner, but with you. You probably didn't learn to acknowledge and appreciate yourself for who you are. Were they not proud of you at home? Did you never receive compliments?

It is therefore good to understand that you are trying to get acknowledgement from others, but it won't help you. Attention and compliments work like alcohol. It feels good for a while, but the effect doesn't continue for long. Eventually you will be left with a hangover, because your partner will become dejected from constantly carrying out a Sisyphus task. He or she will end it. Allow yourself to be encouraged by the broken relationships to get moving towards breaking this pattern and believing in yourself. Author Colin Tipping wrote this about it: "Behaviour that appears to be inhuman and horrid, may be exactly what we need and moreover, we even incite ourselves."

Stop playing the role of the victim and work on yourself, so that you can eventually give yourself what you need. Only then will you be able to have an equal relationship in which you can give yourself unconditionally.

Ingrid Candel

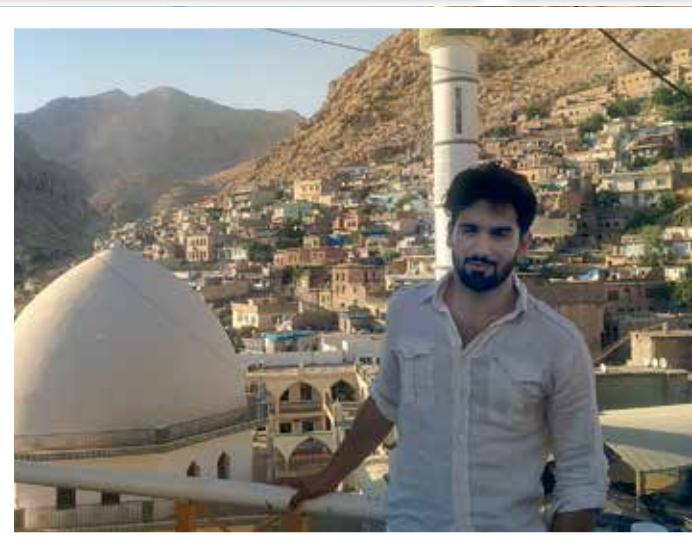
Photo: Loraine Bodewes

Would you like to ask Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastricht-tuniversity.nl or call 043 3885388.

UM student did fieldwork in Iraq, 30 km from IS

"We have a Ministry of Martyrs for a good reason"

Pictures Hanife Masoomifar took during his stay in Erbil

"Since the seventies the Iraqi Kurds have been constantly exposed to violence and threats", says Hanife Masoomifar, a Canadian master's student from the School of Governance who did his fieldwork in the capital of Erbil in July. "There was the war between Iraq and Iran, the aggression of Saddam Hussein, including chemical weapons, the Gulf War and now IS. There's an old Kurdish proverb that says, 'The Kurds have no friends but the mountains'."

Masoomifar (24) wanted to know how the young, democratic, quasi-autonomous state of Kurdistan manages when it comes to building institutions and developing its human capacity. Islamic State (IS) is only 30 kilometres away from Erbil, in Mosul. No, his parents weren't too keen on him doing fieldwork in Kurdistan. Isn't that where IS are wreaking such death and destruction? His parents' concerns decreased somewhat after they made inquiries about the hazards. Erbil, where Masoomifar planned to stay, appeared to be quite safe, other than a car bombing in April that killed two civilians. Masoomifar was most concerned about Turkey. Four days before he left (7 July), the Turks started to get involved in the conflict by calling for a buffer zone in Syria. But the master's student was resolute and headed for Erbil regardless, where he couch-surfed in people's homes. "In Kurdistan I never felt afraid. The Peshmerga have so far been able to keep IS at a distance. The Kurds have a deep trust in these soldiers, who have a bold reputation. Peshmerga means 'he who faces death'. In restaurants you see them eating with their guns slung around their shoulders. There are signs everywhere in the streets urging people to report anything strange they notice. Shop owners in smaller villages got suspicious when I entered. I don't look like a Kurd, I don't speak the language, I dress differently. Then security came and checked my passport.

No problem." For his thesis Masoomifar, who has Kurdish roots, conducted nine interviews with employees of three ministries: Higher Education and Scientific Research; Natural Resources; and Planning. Human capacity is a key word in the government's policy. "That's why the government has been sending students abroad – to gain the necessary skills, experience and expertise. Most of these 4000 students went to the UK, but some came to Holland as well." Expatriates are also encouraged to return to Iraqi Kurdistan, particularly as the region is in need of well-educated employees for the petroleum and other sectors. According to the civil servants Masoomifar interviewed the government places great value on self-reliance, largely as a consequence of the persecution and mass executions by Saddam Hussein's regime. Masoomifar also interviewed a professor and adviser to the government, who explained why Kurdistan has a Ministry of Martyrs. "Other countries don't need such a ministry; they don't have martyrs on the scale that we have as a result of Hussein's atrocities. They didn't have mass executions. They didn't have over 4500 villages flattened. We did. We need such a ministry. We need to look after the families who lost men fighting for this land. We have lost lives. This affects how we govern ourselves."

Maurice Timmermans

Closer to Turkey than the PKK

Iraqi Kurdistan, population eight million, is part of the federalist system of Iraq and operates with a substantial degree of autonomy. As a parliamentary democracy led by President Masoud Barzani, it is the safest region in Iraq, despite the fact that Islamic State (IS) is encamped only 30 kilometres from the capital of Erbil. Economic progress is hampered by this constant threat and military expenses are on the rise. At the same time, friction between

Kurdistan and the Iraqi Central Government on the issue of oil has resulted in a financial crisis. Kurdistan has a huge reserve of 45 billion barrels. Iraqi Kurdistan gained official sovereignty in 2004. The roots of the present situation can be traced to 1988, when Saddam Hussein used chemical weapons against the Kurds in Halabja. The subsequent Kurdish uprising in 1991 resulted in Resolution 688 of the United Nations Security Council, which established a no-fly zone over the region. In the following year the Kurdish Regional Government (KRG) was installed. The region was recently bombed by Turkey, when several air strikes aimed at the PKK – a militant organisation seeking independence for Turkey's Kurds – killed civilians as well, according to Amnesty International. The Kurdish Regional Government (KRG) has a close trading relationship with Turkey and regards the PKK as its rival.

*MSV Santé
controleerde
identiteit RTL-
journalisten niet*

Prof. George Maat: M vooral gekwetst door

Het is een wrange paradox: een Maastrichtse student prijst op in van forensisch anatoom prof. George Maat, over de identificatie. Ze was er diep van onder de indruk. Maar datzelfde blog wordt u een golf van negatieve publiciteit, over diezelfde professor. Een m “onsmakelijk”. Wat rest zijn vragen: over de heimelijke opnames rol van studievereniging Santé die de lezing organiseerde. En ha niet in de bres moeten springen voor de academische coryfee die werd gehaald?

Tekst: Wammes Bos, Foto's: Ministerie van Defensie en archief G

Aan het eind van de lezing bleef het even stil, schrijft de tweedejaars geneeskundestudent Celeste van der Heijden begin april in een blog; vervolgens werd er geklapt alsof een beroemdheid zojuist het podium betrad en ik klapte net zo hard mee. Dit verdiende hij. Wat een college. Wat aan verhaal. Zelfs weken later ben ik nog onder de indruk. En ik ben vast niet de enige.

Van der Heijden woont op de avond van 10 maart een lezing bij in een collegezaaltje in Randwijck, georganiseerd door Asklepios, de studievereniging van de opleiding tot 'arts/klinisch onderzoeker'. Spreker is ene professor Maat, forensisch anatoom, het onderwerp: de identificatie van de slachtoffers van de MH17. De professor, emeritus hoogleraar van de Leidse universiteit, is daar beroepsmatig bij betrokken, hij maakt deel uit van het landelijke identificatieteam. In haar blog beschrijft ze gedetailleerd hoe het er in die Maastrichtse collegezaal aan toe ging. Ze schrijft: *De arts die hier kwam vertellen had maanden achter elkaar, vrijwel non-stop, gewerkt. Hij vertelde dat je soms wel rust zou moeten nemen, maar je kan het niet. Je wil blijven helpen. Het laat je gewoon niet los.*

Ze schreef ook: Het was een van meest indrukwekkende verhalen die ik ooit heb gehoord. Dat gold eveneens voor de dia's die Maat toonde. Medestudenten die aanwezig waren noteren instemmende reacties bij haar blog.

Herhalen

Het blog staat op 6 april online. Een paar dagen later zou Maat nog een keer langskomen in Maastricht, voor hetzelfde verhaal.

Maat: "Op 11 maart, een dag na de eerste lezing in Maastricht, kreeg ik een mailtje van de studievereniging MSV Santé met de vraag of ik het nog eens wilde herhalen voor andere studenten, gezondheidswetenschappers ditmaal. De eerste keer was het afgeladen vol geweest, in een klein zaaltje, mensen zaten op de trappen."

Maat zegt toe, Santé maakt het nieuws publiek via haar Facebookpagina en haar website. De details zijn hier belangrijk, gezien het debat dat later ontstond over het al dan niet openbare karakter van de lezing. In eerste instantie worden de leden aangesproken, via een summier aankondiging op 23 maart: "Beste leden (...), verdere informatie volgt".

Later volgt publiciteit in de vorm van een 'advertentie' op de eigen site: "Voor iedereen die niet bij de lezing over MH17 kon zijn of deze gewoon nog een keer wil bijwonen, het kan! Ditmaal georganiseerd door de Carrière Commissie van Santé. De zeer interessante en indrukwekkende lezing wordt gegeven door..." Et cetera. De spreker zal het hebben over "de identificatie van de stoffelijke resten van de MH17". Gevolgd door de noodzakelijke dienstmededelingen: "Wanneer:

9 april 16.00 u. - 18.00 u. Waar: Blauwe zaal, K0. 402. Kosten: 1 euro, inschrijven op de balie."

Geen aanduiding van het gebouw, geen adres; het beoogde publiek weet dat kennelijk. Wel prijkt onder het bericht een ruw landkaartje met een aanduiding van het pand, zoals Santé bij elk van haar evenementen toevoegt. Het gaat om de UNS40, waar Santé ook haar balie heeft. Later meldt Santé nog via Facebook: "Deze activiteit is ook voor studenten van andere studies; aarzel dus niet om vrienden uit te nodigen die dit ook interessant vinden!"

Colbertje

Het blog van Celeste van der Heijden wordt ook in Hilversum gelezen, op de redactie van *RTL Nieuws*. Dat vertelt André Tak, chef van de researchredactie en daarmee van de twee mannelijke journalisten die op 9 april naar Maastricht zullen afreizen. "Wij zijn erg gespitt op nieuws over de MH17, we lazen dat blog, vervolgens bleek ons dat er een herhaling van die lezing zou komen." Daar wilden ze bij zijn. "Wij wilden weten of er tijdens het college zaken werden onthuld die eerder buiten de publiciteit gehouden

zijn", mailt hij.

Ging men ervan uit dat Maat over de schreef zou gaan? Nee, zegt Tak, "die indruk bestond toen nog niet". Toch is besloten de lezing heimelijk op te nemen, althans het geluid, zo meldt *RTL* zelf op haar website. Als de spreker zou weten dat er journalisten in de zaal zaten "zou dat mogelijk gevolgen gehad kunnen hebben voor de inhoud", vindt Tak. Maar zijn eigen *RTL*-site is explicieter. Letterlijk staat daar: "Waarom heeft *RTL Nieuws* in het geheim opnamen gemaakt van de bijeenkomst? De beelden die in de lezing worden laten

H17-nabestaanden RTL

*Internet een lezing de hemel
tie van MH17-slachtoffers.
vervolgens aanleiding tot
minister noemt de lezing
door RTL Nieuws, over de
d de UM of de faculteit FHML
in haar gebouwen onderuit*

George Maat

Onderzoekers bij wrakstukken MH17 in Oekraïne

zien (sic), en het onderwerp waarover gesproken wordt, zijn een enorme inbreuk op de privacy van de nabestaanden. Dat is een belangrijk nieuwsfeit, waarvan *RTL Nieuws* vindt dat de kijker erover geïnformeerd moet worden." Want – en dat is de crux in de redenering die *RTL* in deze zaak consequent heeft gevolgd, en telkenmale heeft herhaald: het ging hier om een openbare bijeenkomst, voor iedereen toegankelijk. Daar heeft de omroep een aantal argumenten voor. Zo citeert men op de eigen site de oproep van Santé op Facebook ("aarzelen dus niet

om vrienden uit te nodigen die dit ook interessant vinden!") en concludeert daaruit dat de lezing is "aangekondigd als geschikt voor buitenstaanders". Wat op de *RTL*-site echter ontbreekt, is het eerste deel van die zin. Daarin meldt Santé dat "deze activiteit ook voor studenten van andere studies" is, waarna een puntkomma volgt en de zin verder gaat met de oproep "dus" niet te aarzelen om "vrienden" uit te nodigen. De beoogde vriendengroep is daarmee – anders dan *RTL* suggereert met het woord 'buitenstaanders' – ondubbelzinnig beperkt tot medestudenten. Volgens de omroep bleek ook uit de manier waarop de twee journalisten uiteindelijk binnenkwamen, dat de lezing openbaar was. De aanmelding, zo vertelt Tak, was kinderlijk eenvoudig. Per mail vroeg een der journalisten aan Santé of er nog plaats was. Hij stuurde dat vanaf zijn privé mailadres. Er was plaats die middag, en de twee (28 en 34 jaar oud) presenteerden zich op die bewuste 9 april bij de balie van Santé. Een met de eigen naam, de ander met een verzonden naam. Waarom? Tak: "Hij wilde niet traceerbaar zijn als journalist. Niet dat hij zo bekend is, want dat is hij niet, maar toch. Hoe dan ook, het toont aan dat iedereen naar binnen kon. Hen is niet gevraagd om een collegekaart te laten zien." De twee waren ruim op tijd, ("ze waren er zo ongeveer als eersten"), betaalden de gevraagde twee euro en gingen in de vrijwel lege zaal zitten. Uiteindelijk zitten er zo'n 150 mensen, schatten ze. Volgens Maat was de zaal inderdaad "verre van vol". Maat houdt zijn lezing, dezelfde als die van 10 maart, met hetzelfde materiaal. *RTL* maakt geluidsopnamen met speciale opnameapparatuur, verborgen in een colbertje.

Onsmakelijk

Op 22 april barst de bom. *RTL Nieuws* onthult dat een lid van het identificatieteam van de MH17 begin april in een lezing te Maastricht ver buiten zijn boekje is gegaan: foto's heeft getoond van slachtoffers, nabestaanden heeft gekwetst, uitspraken heeft gedaan die niet tot zijn competentie behoren. "Een schok voor de nabestaanden", zegt anchor Rick Nieman op gedragen toon. Radio, tv, kranten, alle mogelijke (ook sociale) media berichten erover, MH17 is een open zenuw in het land. Celeste van der Heijden schrikt, haalt impulsief haar blog van de site maar plaatst hem de volgende dag toch weer terug. Ze staat er immers nog steeds achter. Later publiceert ze een uitgebreide uitleg: prof. Maat had misschien sommige dingen beter niet kunnen zeggen, over de oorzaak van de ramp bijvoorbeeld, maar dat doet niets af aan de kern van zijn lezing. Want die was, schrijft ze, "discreet, respectvol, eerbiedig".

Daar denkt de nieuwe VVD-minister van Veiligheid en Justitie anders over. Niet dat hij de tekst van de lezing heeft gezien, of de door Maat gebruikte beelden, of het blog van Van der Heijden heeft gelezen. Althans, dat alles is hoogst onwaarschijnlijk gezien zijn snelle reactie op het nieuws van *RTL*. De pas aangetreden minister Ard van der Steur haalt hard uit naar Maat. Diens optreden was "buitengewoon ongepast en onsmakelijk". Daarmee is de toon die *RTL* heeft gezet, ook politiek bekrachtigd. En krijgt de reputatie van Maat een stevige opdoffer: hij wordt, zo melden de media, uit het Landelijk Team Forensische Opsporing (LTFO) gezet. (Tot op heden heeft Maat daar overigens geen bericht over ontvangen.)

Maat houdt zich in die fase stil, ondanks talloze mediaverzoeken om commentaar. De minister heeft een feitenonderzoek aangekondigd; dat wacht hij af. Vol vertrouwen, zegt hij nu. "Ja, want ik had geen afspraken geschonden of regels overtreden. Diezelfde lezing was door een collega bij het team al gegeven, met toestemming, ik heb hem daarna ook een paar keer gehouden. Eerst in Leiden bij een internationaal studentencongres, toen voor de Nederlandse vereniging van coassistenten, daarna twee keer in Maastricht. Sterker, op de dag dat dat nieuws van *RTL* naar buiten kwam hield ik het verhaal voor studenten forensische wetenschappen in Leeuwarden." Het feitenonderzoek van de politie, zo krijgt hij telefonisch op 10 juni van de teamleiding van het LTFO te horen, pleit hem vrij. Maar minister Van der Steur meldt dat niet aan de Tweede Kamer, integendeel, een paar dagen later blijft hij in een Kamerbrief volhouden dat het Maat aan "discreetie en zorgvuldigheid" zou hebben ontbroken. Sinds die tijd is Maat in de tegenaanval: hij wil rehabilitatie en verschijnt in de media, bij *Nieuwsuur*, bij Coen Verbraak op de radio, bij *Jinek* enzovoorts. *NRC Handelsblad* wijdde op 19 augustus nog een redactioneel commentaar aan de zaak met de kop en de strekking dat George Maat "onheus [is] behandeld" en excuus en eerherstel verdient. Maat zelf hoopt nu op publicatie van het feitenonderzoek; daar is door de Tweede Kamer om gevraagd, het actualiteitenprogramma *Brandpunt* heeft intussen een wob-verzoek (wet openbaarheid van bestuur) gedaan om zo publicatie af te dwingen.

Kosovo

In de tussentijd blijven er vragen. Een paar daarvan stelde Coen Verbraak aan George Maat op Radio 1: was het wel zo handig om het nog zo verse MH17 materiaal te gebruiken? Waarom niet beelden van slachtoffers van de vuurwerkrampe in Enschede, van de tsunami, van Kosovo, waar Maat als wereldvermaard expert allemaal bij is geroepen? Omdat, zegt Maat, studenten juist met de nieuwste technieken in aanraking moeten komen. En bij elke ramp zetten de wetenschap en de techniek (Maat is specialist in het afnemen van dna-monsters) weer nieuwe stappen, "ook hier bij de MH17". Dan moet je geen achterhaald verhaal aan studenten gaan vertellen, vindt hij. En waarom, vroeg Verbraak, over een raket gesproken toen dat nog niet officieel was bevestigd? Omdat, zegt Maat, een explosie buiten het vliegtuig andere verwondingen bij de inzittenden oplevert dan een projectiel dat dwars door het vliegtuig heengaat.

Dan de hamvraag die ook voor de UM van belang is: was dit een openbare lezing? Kon zo maar iedereen naar binnen, kwam ook zomaar iedereen naar binnen? Het feitenonderzoek zou hebben uitgewezen, zo is Maat verteld, dat er die middag in de zaal maar twee niet-studenten aanwezig waren. De twee *RTL*-reporters dus. Dat betekent dat niemand anders deze lezing als een openbaar evenement heeft beschouwd. En ook uit de aankondiging van Santé kan redelijkerwijs afgeleid worden dat de doelgroep hier studenten betrof, zij het niet per se van gezondheidswetenschappen.

De vraag is wat Santé heeft gedaan om het academische karakter van de bijeenkomst te waarborgen. Zijn er bijvoorbeeld collegekaarten gecontroleerd? Het antwoord daarop is niet eenvoudig. *RTL* ontkent het, Santé geeft niet thuis.

Voorzitter ten tijde van de lezing was Christian Hanouwer. Hij antwoordt op een per e-mail gestelde vraag dat hij geen behoefte meer heeft aan contacten met de media, inclusief *Observant*. Santé heeft excuses aangeboden aan Maat, schrijft hij, en de zaak verder "afgehandeld" met Maat, de universiteit en de politie. (Dat laatste in het kader van het feitenonderzoek, red.). Aandringen op iets meer transparantie helpt niet, Hanouwer reageert niet meer. Mailtjes naar zijn bestuur en naar het nieuwe bestuur blijven verder onbeantwoord, het zoveelste telefoontje naar de balie van Santé levert uiteindelijk een reactie op van de huidige penningmeester, Kevin van Rijt die "geen commentaar" roept en de hoorn erop legt. Pas nadat hen nogmaals per mail is uitgelegd dat de visie van Santé in dit verhaal niet mag ontbreken, komt er een reactie: men zal antwoorden maar ze hebben het druk dus het kan alleen per mail. Op de ingezonden vragen komt uiteindelijk geen reactie meer, althans niet tijdig genoeg voor dit artikel.

Verlegenheid

Duidelijk is dat Santé in april danig in verlegenheid is gebracht door het nieuws dat *RTL* in de wereld bracht. Fons Elbersen, hoofd communicatie van de Universiteit Maastricht: "Veel media meldden zich daarop bij ons, wij hebben die doorverwezen en tegen Santé gezegd dat het hun eigen verantwoordelijkheid was en dat ze zelf de media te woord moesten staan. Dat hebben ze toen ook wel gedaan."

Niet met alle media echter. Ook in die periode weigerde het Santébestuur met *Observant* te praten. Later, zo vertelt Caroline Roulaux van communicatie, was het ook voor hen niet meer mogelijk om contact met de Santébestuurders te krijgen.

Toch is er een indirecte bron: het bestuur van de faculteit gezondheid, geneeskunde en levenswetenschappen FHML. Vicedecaan prof. Nanne de Vries laat weten dat in die periode met Santé overlegd is en dat de vereniging een relaas heeft gedaan over de gebeurtenissen. "Mij hebben ze verteld dat ze normaliter op collegekaarten controleren maar dat dat nu niet ging vanwege de grote toeloop", zegt De Vries.

Die lezing staat diametraal tegenover de ervaring van de *RTL*-journalisten: ze waren ongeveer de eersten, zijn niet om een kaart gevraagd en konden zo de (vrijwel lege) zaal inploegen. Ook later liep de zaal niet vol; dat zegt ook de spreker, prof. Maat. Zou *RTL* zoiets verzinnen? Dat is nauwelijks aannemelijk. Feit is dat als de twee journalisten waren gecontroleerd, ze vermoedelijk niet zonder slag of stoot naar binnen hadden gekund.

Maat zelf ging er in ieder geval van uit dat hij voor studenten zou spreken. Ook daar echter kunnen mensen bij zijn die MH17-slachtoffers van dichtbij kennen. Hij vroeg dus of die in de zaal zaten. Twee studenten meldden zich, hen waarschuwde hij voor de beelden die getoond zouden worden (geanonimiseerd, waar nodig afgedekt maar hoe dan ook "niet leuk"), maar ze bleven zitten en hadden geen behoefte achteraf met hem na te praten. Over de mogelijke aanwezigheid van journalisten had hij geen seconde nagedacht, verklaart hij. En dus ook niet over de mogelijkheid dat nabestaanden geschokt zouden zijn; "dat waren ze pas door toedoen van *RTL*, die had ze over de lezing geïnformeerd; ik had erg met die mensen te doen", zegt Maat.

Cijferinflatie is een groot probleem

Afgelopen week kopte de Volkskrant dat masteropleidingen “zesjesstudenten” gaan weren. Daardoor willen ze de kwaliteit van hun opleidingen verhogen. Een beroerd plan, vindt Wim Gijsselaers, hoogleraar onderwijskunde. “We hebben geen slimmere studenten nodig maar slimmere opleidingen.”

Laat ik voorop stellen dat ik de simpele reflex begrijp. Maar ik heb weinig begrip voor de aanpak van deze complexe problematiek. Het veronderstelt namelijk dat docenten met cijfers een perfect oordeel kunnen geven over de prestaties van studenten, ongeacht de kwaliteit (of zwaarte) van de opleiding. Bovendien wordt aangenomen dat gemiddelde eindcijfers van bachelors blijkbaar goede voorspellers zijn voor de toekomstige prestaties in een aansluitende masteropleiding. Om met Shakespeare te spreken: *O brave new world, that has such people in it!*

Aan het geven van cijfers kleven helaas meer bezwaren dan uit het alledaagse gebruik in het onderwijs mag blijken. Ja, het is waar dat prestaties kunnen verbeteren door het geven van cijfers. Maar dat geldt alleen onder de conditie dat studenten het cijfer als een rechtvaardige weergave beschouwen van hun prestaties op relevante studietaken. Indien de taken als irrelevant gezien worden, dan ondermijnt het de intrinsieke motivatie om te leren. Zoals publicist en onderzoeker Kohn het formuleerde: “*The more students are led*

Zesjesstudenten weren is een slecht plan

Toets in het MECC Foto: Philip Driessen

to focus on how well they're doing, the less engaged they tend to be with what they're doing. De voor de hand liggende vraag is of instellingen het als hun opdracht beschouwen om onderwijs interessant te maken, en of het inderdaad haalbaar is om studenten van de relevantie te overtuigen. In ieder geval lijkt het erop dat de groeiende hoeveelheid klachten die docenten na afloop van een toets krijgen mede wijzen op een obsessie voor hoge cijfers (los van de relevantie van een vak). Overigens, voordat ik het vergeet te zeggen; ja cijferinflatie is een groot probleem geworden in het hoger onderwijs (in ieder geval in de USA, zelfs op Harvard). *The Washington Post* schreef daarover in

2013 dat sinds 1967 het aantal studenten met een A- gestegen is van 7 naar 41 procent. En dat terwijl het aantal ingeschreven studenten in die periode meer dan verdubbeld is. Zijn dus de opleidingen zoveel beter geworden, of heeft men juist slimmere studenten toegelaten? Volgens mij geen van beide. En dan is er nog een ander probleem: de eindcijfers van verschillende vooropleidingen zijn onderling niet vergelijkbaar. De ene zes is de andere niet. Een recente studie over het toelatingsbeleid tot MBA-opleidingen (Swift e.a.) liet zien dat zelfs toelatingscommissies weinig tot geen rekening leken te houden met de kwaliteit van de vooropleiding: “*The results suggest that decision-makers take high nominal performance as evidence of high ability and do not discount it by the ease with which it was achieved.*”

Mijn grootste punt van kritiek betreft niet eens de overwaardering van cijfers, maar het feit dat prestaties als een dispositie of als talent beschouwd worden: er zijn goede en zwakke studenten en dat is ongeacht de kwaliteit van een opleiding. Net zoals er goede en slechte voetballers zijn ongeacht

de coach, het elftal, of de club. Nu ben ik wat het laatste betreft helaas geen kenner, maar ik zou toch Louis van Gaal willen vragen om terug te komen naar Nederland. Los daarvan, steeds meer onderzoek laat zien dat talent niet “portable” is: prestaties verricht in de ene werkomgeving zijn niet per definitie een goede voorspeller voor prestaties in andere - qua taak vergelijkbare - werkomgevingen. Studentprestaties blijken eveneens vooral afhankelijk te zijn van de mate waarin de opgedragen taken als uitdagend en relevant ervaren worden, er voldoende autonomie is in het nemen van beslissingen, de beoordeling als rechtvaardig wordt gezien, en er sprake is van goede sociale inbedding. Helaas kost het ontwikkelen van dit type leeromgevingen veel docententijd en inspanning. Bovendien moeten studenten de mogelijkheid krijgen om te leren van gemaakte fouten. Jammer, dat op sommige plaatsen de mogelijkheden daartoe beperkt worden. Misschien hebben we daarom slimmere onderwijsinstellingen nodig.

Wim Gijsselaers, hoogleraar onderwijskunde (SBE)

“Het academisch onderwijs wordt geschaad door deze actie”

Vervolg pagina 8

Zit er ook een juridische kant aan de kwestie? Hoe openbaar toegankelijk is de universiteit? Mogen in haar gebouwen opnames worden gemaakt en naderhand verspreid? Nanne de Vries bekijkt het pragmatisch: “Ook bij gewone colleges wordt niet op collegekaarten gecontroleerd. In de praktijk is alles binnen de universiteit semi-openbaar, iedereen kan zo naar binnen.” Bij de juridische afdeling van de UM is men er nog niet uit. Video-opnames mogen niet zomaar omdat daar het portretrecht speelt. Maar geluidsopnames? Dat blijkt een grijs gebied. En RTL heeft niet de opnames zelf maar alleen de transcriptie daarvan, en dan in gedeeltes, gepubliceerd. Dat is niet per se verboden, zeggen juristen. Auteursrecht deskundige prof. Anselm Kamperman Sanders van de juridische faculteit:

“Als iemand een voorbereide lezing geeft, dus niet voor de vuist weg praat, dan is dat verhaal auteursrechtelijk beschermd. Dat mag je dan niet zomaar publiek maken, althans niet in zijn geheel. Maar auteursrecht moet soms wijken voor het belang van de vrije nieuwsgaring, en zeker bij onderzoeksjournalistiek is veel geoorloofd. Dan heb je het bijvoorbeeld over een lezingencyclus waar stelselmatig vreemde dingen gebeuren die je wilt blootleggen. Was dat hier zo? Ik ken niet alle feiten maar als de spreker ervan uitging dat het een niet-publieke lezing was, en als hij heeft gewaarschuwd voor de schokkende beelden, dan lijkt het of de journalisten erop uit waren om maximale sensatie op te zoeken. Het is in ieder geval niet echt netjes om zo te werk te gaan.”

Kamperman Sanders wijst op een bredere consequentie van dit soort nieuwsgaring: “Het academisch onderwijs, het academisch debat, dat alles

wordt geschaad door deze actie. Als Maat weet had van de aanwezigheid van journalisten had hij zijn lezing veranderd, had hij zich niet meer vrij gevoeld en zelfcensuur gepleegd. Dat is kwalijk.”

Geen steun van UM

Blijft de vraag of de faculteit, dan wel de UM als zodanig, het op had moeten nemen voor een academische vakbroeder als George Maat, die toch immers door een gebeurtenis in de eigen UM-gebouwen in moeilijkheden is gebracht. Zelf zegt hij daarover: “Ik had wel een standpunt van de UM verwacht, al was het maar omdat in hun gebouw ongevraagd geluidsopnames zijn gemaakt. Maar het zou nu wel rijkelijk laat zijn.” Niet dat hij te klagen heeft over steunbetuigingen: zowel nationaal als internationaal heeft hij “honderden mails gekregen en een huis vol bloemen”, liet hij eerder weten. Ook in *Observant* verscheen een enkele ingezonden brief en ook de

minister is naar verluidt bestookt met steunverklaringen ten gunste van Maat.

Bij de UM echter heerst grote stilte. Vicedecaan Nanne de Vries vorige week: “Kijk, activiteiten van studieverenigingen vallen niet direct onder de verantwoordelijkheid van de faculteit. Maar toegegeven, indirect wel. En het was inderdaad in ons gebouw. Of we zelf in actie zouden moeten komen, daar hebben we gewoon nog nooit over nagedacht. En niemand heeft het ons gevraagd. Maar goed, ik zeg toe dat we erover zullen nadenken of we bij de minister op eerherstel moeten aandringen. Want ik kan me voorstellen dat Maat zich onheus bejegend voelt.”

Een kleine week later heeft het overleg binnen het faculteitsbestuur plaatsgevonden. Het resultaat: “Wij vinden dat de verantwoordelijkheid voor een en ander niet bij ons ligt en dus hebben we ook niet de behoefte publiekelijk stelling te nemen in het dispuut.”

Opinieartikel over vluchtelingen crisis

Europa drijft vluchtelingen in de armen van smokkelaars

Europa is grotendeels verantwoordelijk voor de huidige vluchtelingen crisis, betoogt migratiedeskundige **Karlijn Haagsman**, die aan de faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen (Fasos) is verbonden. “Europa drijft de vluchtelingen in de handen van de smokkelaars. Een drastische aanpassing van het migratiebeleid is noodzakelijk.”

Vluchtelingen proberen via de Hongaarse autoweg de Oostenrijkse grens te bereiken Foto: Joachim Seidler

Ruim 300 duizend migranten hebben het afgelopen jaar de gevaarlijke oversteek naar Europa gemaakt. 2701 van hen hebben deze tocht over de Middellandse zee niet overleefd rapporteerde het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) vorige week. In totaal vielen er in 2015 wereldwijd 3.729 doden onder migranten die een grens wilden oversteken. Wat drijft deze vluchtelingen? En wat is de rol van Europa?

Vraag een is: moet Europa überhaupt vluchtelingen helpen? Ja, luidt het antwoord. De Europese lidstaten hebben immers twee verdragen ondertekend: in 1948 is de Verklaring van de Rechten van de Mens opgesteld die een ieder het recht geeft om na vervolging in een ander land asiel aan te vragen. Bovendien heeft Europa in 1951 het vluchtelingenverdrag van Genève ondertekend. Dit verdrag zet de rechten en plichten van vluchtelingen uiteen alsook van de gastlanden. Landen die het hebben ondertekend beloven vluchtelingen te beschermen en asielaanvragen in behandeling nemen. De internationale gemeenschap is het dus aan zichzelf en de vluchteling verplicht om te helpen. En laten we niet vergeten dat Europeanen ook zelf van dit verdrag gebruik hebben gemaakt. Denk aan de Balkanlanden en Hongarije, nu felle tegenstanders van de opvang van vluchtelingen.

Bovendien kun je mij niet wijs maken dat Europa, het rijkste continent ter wereld, niet meer vluchtelingen kan opnemen dan het nu doet. Wereldwijd vluchtten er in 2014 ruim 8 miljoen mensen als gevolg van oorlog en conflict. Het merendeel van de vluchtelingen verbleef in de buurlanden, zo'n 80 procent. Slechts een relatief klein deel (626.000) heeft asiel aangevraagd in Europa. Al lijkt dit aantal groot, het valt in het niets bij landen als Turkije dat nu rond de 2 miljoen vluchtelingen huisvest. En dat

is één land, de EU bevat 28 landen. Gelukkig krijgen de Syriërs die in Europa terechtkomen, bijna allemaal asiel. Maar waarom wordt het hen zo moeilijk gemaakt Europa te bereiken? Vluchtelingen moeten tussen de duizend en tweeduizend euro betalen om hun leven te riskeren tijdens een gevaarlijke boottocht of om als smokkelwaar in een vrachtwagen de grens over te gaan, terwijl ze in principe voor drie- tot vierhonderd euro veilig naar het land van bestemming kunnen vliegen. Waarom ze niet komen vliegen? Omdat er buiten Europa geen asiel kan worden aangevraagd. En daar ligt de crux. Alleen met een geldig visum kun je de grens over, maar dat visum kunnen ze nou net niet aanvragen. Dus al vinden we dat vluchtelingen recht hebben op asiel, we maken het hen wel heel moeilijk. Europa drijft hen dus in feite in de handen van smokkelaars.

Hebben de vluchtelingen de oversteek gemaakt, komt het tweede probleem in zicht: de zogenoemde Dublin-verordening die bepaalt dat vluchtelingen asiel moeten aanvragen in het land waar ze het eerst worden geregistreerd. De gevolgen zijn zonneklaar: de landen aan de grenzen van Europa, zoals Griekenland, Spanje en Italië, kampen al jaren met een grote stroom

vluchtelingen die ze amper aankunnen. Noord- en West-Europa keken tot nu toe weg, schoven het probleem af. Inmiddels houden Italië en Griekenland zich niet meer aan het verdrag en laten migranten doorreizen. Het is ieder voor zich in Europa. Dit blijkt ook uit de verschillende behandeling van asielvragen door de verschillende lidstaten. Gelukkig lijkt hier nu een einde aan te komen.

Het eerste begin is al gemaakt. In juni, al was het met tegenzin, gingen de lidstaten akkoord met het herverdelen van 40 duizend vluchtelingen in Griekse en Italiaanse opvangcentra. Een permanent en verplicht quota systeem waar elk land naar bevolkingsgrootte en Bruto Nationaal Product vluchtelingen krijgt toebedeeld, lijkt de volgende stap. En dat is hard nodig omdat het wel heel scheef verdeeld is – vrijwillige quota's werken niet – in Europa. Zo gaf Slowakije vorige

week aan bereid te zijn tweehonderd (!), liefst christelijke, vluchtelingen op te nemen en heeft de Hongaarse premier Orban meermaals laten weten de (islamitische) migranten liever kwijt dan rijk te zijn. Daartegenover staan Frankrijk en Duitsland. Frankrijk heet 24 duizend mensen welkom, Duitsland verwacht er dit jaar 800 duizend op te nemen.

Conclusie: het huidige Europese migratiebeleid voldoet niet en moet drastisch op de schop. Als we erkennen dat vluchtelingen recht hebben op asiel, moeten we de daad bij woord voegen en het voor hen makkelijker maken om hier te komen. Alle lidstaten dragen hiervoor verantwoordelijkheid.

Karlijn Haagsman, migratiedeskundige en docent aan de faculteit cultuur- en maatschappijwetenschappen

Vluchtelingen in Maastricht: wat is er te doen?

- **Donderdagavond 10 september** organiseert Sphinx een vluchtelingendebat in het kader van de Nacht van de Dictatuur. In De Brandweer, Capucijnestraat 21, inloop 19.30 uur, gratis. Volgende week in *Observant* een verslag van de avond.
- **Zaterdagavond 12 september**, van 20.30 tot 21.00 uur (rechtenfaculteit, Bouillonstraat), vertellen medewerkers van het asielzoekerscentrum in de voormalige Maastrichtse gevangenis Overmaze over het leven en werken aldaar, dit in het kader van het PAS-festival, Parcours of Art and Science. Deze avond vinden allerlei lezingen plaats over uiteenlopend wetenschappelijk onderzoek (o.a. over motorgangs, André Rieu, muziek en autisme, gamen en oorsuizen). Ook is er theater, muziek, dans, film en beeldende kunst. Gratis. www.pasmaastricht.nl
- De rechtenfaculteit organiseert een week waarin vluchtelingen centraal staan. Van **maandag 14 tot en met donderdag 17 september**: blogs over juridische aspecten, persoonlijke verhalen, een debat en een lezing. www.maastrichtuniversity.nl/law
- **Docfest**, een grensoverschrijdend documentairefestival in het Sphinxkwartier, vertoont op **vrijdag 18 en zaterdag 19 september** documentaires rondom het thema grens, in de breedste zin van het woord. Ook worden er drie films vertoond over vluchtelingen in Maastricht. www.docfest.eu

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Manon Fokke.

Studie: Ik had op mijn middelbare school in Almelo een zwak voor maatschappijleer, daarom wilde ik ook staats- en bestuursrecht studeren. Niet in Groningen, hoewel dat natuurlijk voor de hand lag. Mijn broer studeerde economie in Maastricht, ik kende de stad en had een voorkeur voor het probleemgestuurd onderwijs. Pgo maakt je kritisch, je moet meedoen, je kunt niet achterover leunen. De onderwijsgroepen waren klein – toen nog wel – en alles verliep strikt via de zeven-sprong.

Docent: Tanja van der Meer [universitair docent] ontmoette ik in de opleidingscommissie Nederlands recht. Zij als docent-lid, ik als student. Later kreeg ik haar als groepsdocent bij vermogensrecht, mijn struikelblok. Ze greep me bij mijn lurven en zorgde ervoor dat ik dat vak haalde. Tanja is enorm bevlogen en begaan met haar studenten. We hebben een vriendschap opgebouwd, zeker. Meer dan tien jaar geleden woonde ik samen met mijn toenmalige partner. We hadden twee etages; in de bovenste kwam Tanja tijdelijk wonen. Door een beenbreuk kon ze niet zoveel. Ze was ook bij mijn huwelijk in 2009.

We zien elkaar af en toe, maar ook al is ze uit het oog, ze is niet uit het hart.

Anekdote: Aan de faculteitsraadsverkiezingen van rechten deden ieder jaar dezelfde partijen mee: Rechtstreeks, Ouranos, Dope en Nsem. Ik en een stel vrienden ergerden ons aan hoe ze 'niet actief' campagne voerden, hoe ze zonder inspanning rekenden op een paar zetels. We richtten een eigen partij op: Trias Politica. We wilden de gevestigde orde laten zien dat je 'iets moet doen' om in de raad te komen. Posters werden ontworpen en opgehangen, we deden echt ons best. Onze concurrenten geloofden er niet in, maar toen de uitslag kwam, trokken ze wit weg. We kregen één zetel.

Plaats: Mijn studentenhuys aan Achter de Molens. Een prachtige plek met het gekabbel van de Jeker in de achtertuin. Ik woonde op de vierde verdieping, deelde mijn keuken en badkamer met een ander. Vanuit het raam keek ik uit over de stad. Ik heb menig toerist voor de deur horen praten, verontwaardigd dat hier studenten mochten wonen.

Wendy Degens

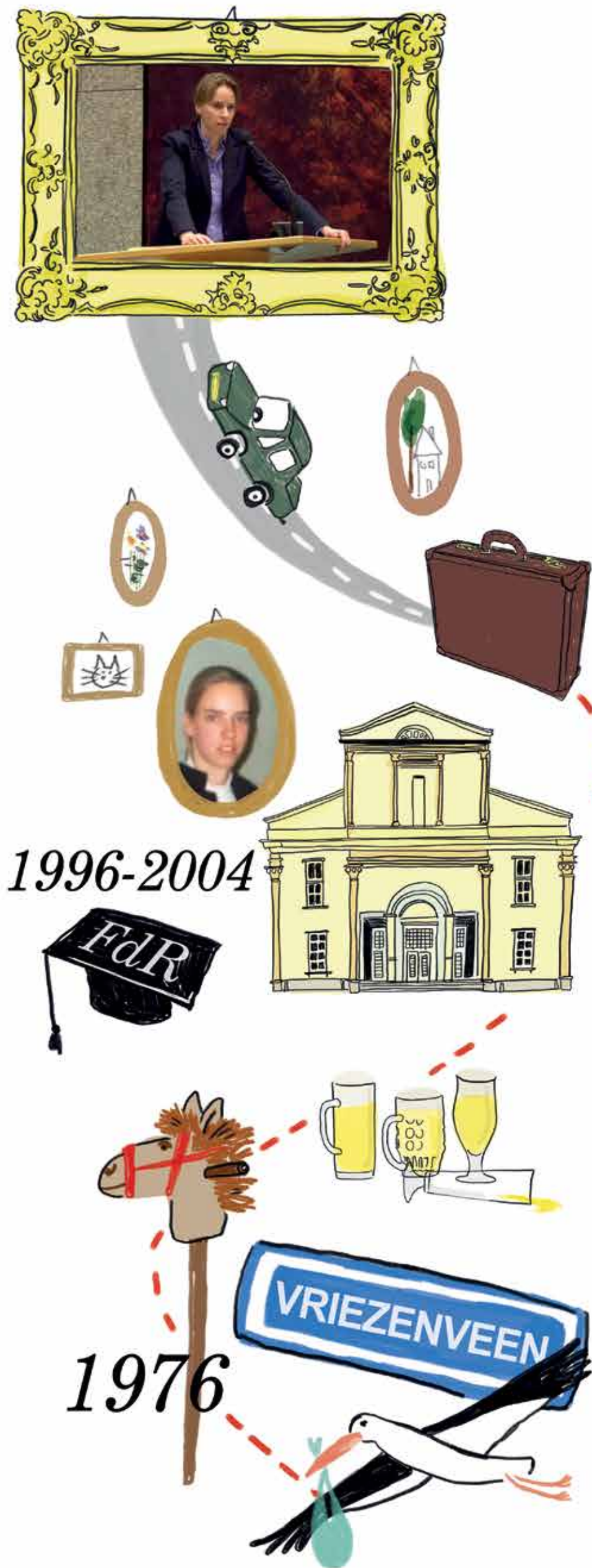
“Ze greep me bij mijn lurven en zorgde dat ik dat vak haalde”

Manon Fokke, geboren op 16 januari 1976 in Vriezenveen (Overijssel), studeerde van 1996 tot 2004 Nederlands recht. Ze werkte er enkele maanden als docent metajuridica. Ruim drie jaar was ze griffier van de Maastrichtse universiteitsraad. Ze werkt als Tweede Kamerlid voor de PvdA, woont in Maastricht met haar vrouw Angelique en is zwanger van hun eerste kindje.

Wist je dat...

de Universiteit Maastricht 272 alumni telt (met geboortjaar 1976) die aan de rechtenfaculteit zijn afgestudeerd?

Met dank aan het Alumni Office/ www.maastrichtuniversity.nl/alumni

film: *Seymour: An introduction*

Leven voor de muziek

“Ik had nooit gedroomd, dat ik met mijn eigen twee handen de hemel aan zou kunnen raken”, zegt Seymour Bernstein aan het eind van de documentaire *Seymour: An Introduction*. Die draait volledig om de Amerikaanse pianovirtuoos en geeft een intrigerende kijk op zijn leven en zijn manier van denken. De maker is acteur Ethan Hawke (*Sinister*, *Boyhood*). Hawke en Bernstein leerden elkaar kennen tijdens een etentje en raakten bevriend. Hawke, die een tijdlang in een identiteitscrisis zat en zich vooral afvroeg waarom hij acteur was, vond antwoorden in de prachtige verhalen van Bernstein. De Amerikaan werd geboren in 1927 in New York en speelt piano vanaf zijn zesde. Op zijn

vijftiende begint hij met lesgeven en geeft al snel concerten over de hele wereld. In 1977 besluit Bernstein ermee te stoppen om zich enkel nog te concentreren op doceren.

Seymour: An Introduction is opgebouwd uit drie delen, die elkaar steeds afwisselen. Het eerste en grootste deel toont een uitgebreid gesprek tussen Hawke, oud-leerling Michael Kimmelman en Bernstein, en biedt een onthullende blik op het leven van de virtuoos. Deel twee volgt Bernstein tijdens een aantal pianolessen, mede om zijn dagelijkse leven in beeld te brengen. En dan is er nog een deel over de voorbereidingen die Bernstein treft op zijn eerste publieke concert in jaren. Hij zal namelijk een pianoconcert van Schubert

uitvoeren.

Het risico van zo'n structuur is dat de film er warrig van wordt, maar dat is niet het geval bij deze eersteling van Ethan Hawke. Waarschijnlijk is dat te danken aan het overkoepelende thema van de film: zingeving. Bernstein haalt vooral zin uit het componeren van muziek en het lesgeven. Overigens blijkt hij een erg aimabele man, die veel mooie en soms erg emotionele verhalen vertelt.

Tegelijk voelt de documentaire ietwat te enthousiast en kritiekloos. Het pijnlijkste moment zit aan het eind. In een reeks korte fragmenten vertellen leerlingen hoeveel Bernstein voor hen betekent. Op zich prima, maar als ze zeggen dat

ze alles aan Bernstein te danken hebben, terwijl de beste man naast hen zit, voelt dat als een *overkill* aan lof.

Dat *Seymour: An Introduction* eindigt met de uitvoering van het pianoconcert van Schubert, maakt de cirkel rond. Het is moeilijk om niet met een grote glimlach hiernaar te kijken en de bioscoopzaal met een voldaan gevoel te verlaten. Het overdreven enthousiasme zullen we debuterend documentairemaker Ethan Hawke dan ook maar vergeven.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance film-journalist

thuisreiziger

Duitsland: soft en weloverwogen

Armoede, gebrek, ziekte, oorlog, hongersnood, terreur, oorlog. Het kan iedereen en elke bevolking overkomen. In 2015 is de onderlinge afhankelijkheid wereldwijd zo toegenomen dat letterlijk iedereen beïnvloed raakt door alle ellende en tegenslag die het nieuws haalt. Nog niet zo lang geleden zou een oorlog in Syrië niet veel meer dan nieuws zijn. Nu hebben miljoenen zich in beweging gezet. Onze kant op. In de richting van landen die zorg bij tegenslag en levensgevaar als taak voor de staat zien en die taak ook kunnen uitvoeren. Abram de Swaan publiceerde al in 1988 *Zorg en de Staat/In Care of the State*. De behoefte om nood te lenigen vindt ongetwijfeld mede zijn oorsprong in mededogen, gemeenschapszin en moraal. Daaruit volgt nog niet dat de staat die zorg gaat vormgeven of overnemen. Daarvoor moet men zich realiseren dat een moderne samenleving niet kan functioneren als armoede en analfabetisme heersen, de infrastructuur niet functioneert en onderhouden wordt, en geweldsuitbarstingen onverwacht kunnen optreden. Basisprincipe is – in mijn woorden: wie de armen of rondzwerfend krijgsvolk niets geeft, weet zeker dat ze het komen halen. Het ideaal van de moderne staat

Hans Philipsen Foto: Loraine Bodewes

is wat de zorg betreft, een uitbouw van deze ooit simpele burgermanswaarheid. De samenhang tussen mensen hangt minder van geld af dan

men denkt. Aan de oorsprong ligt de gift die een tegengift uitlokt. In toenemende mate worden we geconfronteerd

met vluchtelingen en migranten. Met duizenden tegelijk. De lange mars naar Europa vanuit Afrika en het Midden-Oosten heeft de versneling gekregen die door velen gevreesd werd. Binnen Europa zijn veel landen en groeperingen niet of nauwelijks bereid het basisprincipe te aanvaarden. De mars over de Balkan geeft aan dat men het komt halen, als men zorg bij tegenslag niet krijgt. Vooral Duitsland spreekt andere taal en handelt er na. In *Trouw* herinnert Wim Boevink er aan dat Duitsland hét voorbeeld is van een *soft power*. Een machtig land dat zonder veel militair vertoon grote invloed krijgt in de wereld, niet alleen economisch, ook maatschappelijk en cultureel. En laten we het voetbal niet vergeten. Duitsers weten ook wat het betekent op de vlucht te zijn. Zowel als boosdoeners als slachtoffers. Duitsland heeft ook door dat de tegengift aanstaande is. Duitsland heeft een goed lopende economie, maar een krimpende bevolking. De huidige migranten zijn geen gelukszoekers, maar dubbel welkom. Een weloverwogen politiek: soft en slim.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de Universiteit Maastricht

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Steven Brandsma, Piet

Eichholtz, Birsen Erdogan, Chahinda Ghossein,

Ton Hartlief, Stefan Meuleman, Alexandra

Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Ingrid Candel, Ype Driessen,

Alison Edwards, Amira Eid, Arjen van der Heide,

Hans Philipsen, Jan Smits, Kate Surala, Mark

Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

EIPA HAS A VACANCY FOR: STUDENT ASSISTANT UnitI: EUROPEAN DECISION MAKING . THE JOB IS FOR 20 HOURS PER WEEK. (043-3296366) WWW.EIPA.EU

GUITARIST DRUMMER SINGER? COME JOIN OUR MONTHLY JAMSESSIONS. ALSO LIVE ROCK MUSIC. SEE AGENDA. WWW.CAFEUTVLOOT.NL

Gevraagd Administratieve kracht voor culturele instelling. 10 uur p/w Mail: lossstheater@hotmail.com

BRAVAS Dutch Diner Sint Pieter Maastricht zoekt nog horecamedewerkers www.bravas.nl info:06-58912619

SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF 14 sept. www.taalstudiocampo.nl

Cursussen FRANS in Maastricht. Info-avonden 7+14 september www.alliance-francaise.nl/maastricht

Learn SALSA, BACHATA, KIZOMBA & AFRO @ the best dance academy of Maastricht. No partner no problem! FREE try-out classes 7-13 Sep. SALSABRISA.COM/FREE

PROFESSIONELE THESISVORMGEVING INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde.

Voor langere teksten geldt het advertentietarief.

Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00

uur / contant betalen. Bezoekadres: loop

de Minderbroedersberg omhoog, vóór de

ingang van nummer 4 rechts af en loop het

appartementencomplex (rode baksteen) binnen.

Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal

inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl

Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes

verschijnen de donderdag daarop in de krant.

De redactie is niet verantwoordelijk voor de

inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht

voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te

weigeren.

€ 3,00

€ 4,00

€ 5,00

€ 6,00

€ 7,00

€ 8,00

KWF-collecteweek
7 t/m 12 september

Geef ook
en breng de dag dat we
kanker verslaan dichterbij

Samen komen we steeds dichterbij

KWF KANKER BESTRIJDING

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

Agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

10-9, 10.00 uur: dhr. Charles C. Adarkwah-Yiadam, MSc	8-10, 16.00 uur: dhr. Nicolas (Nicky) A.M. Pansters, MSc.
10-9, 14.00 uur: dhr.drs. Michiel B. Haeseker	9-10, 10.00 uur: mw. Paula Nagler, MSc.
10-9, 16.00 uur: mw. Maria A. Zumbuehl, MSc.	9-10, 14.00 uur: dhr. Jochem W. van der Veen, MSc.
11-9, 10.00 uur: dhr. Marc J.W. Schröder, MSc	9-10, 16.00 uur: dhr. Roger A.J. Habets, MSc.
11-9, 12.00 uur: dhr.drs. Ruben G.J. Visschers	14-10, 12.00 uur: mw. Aisha O. Maulana, MSc.
11-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr.ir. S. De Wildeman	14-10, 14.00 uur: mw. Selamawit Mengesha Bilal, MSc. – Double Doctoral Degree UM-University of Alcalá
16-9, 10.00 uur: mw.drs. Lucia A.W.M. Speth	15-10, 14.00 uur: dhr. Henk I.J.W. Havens, MSc.
16-9, 14.00 uur: mw. Johanna (Sanne) C.M. van der Weegen, MSc	15-10, 16.00 uur: mw. Sanaz Yahyanejad, MSc.
16-9, 15.15 uur: mw. Renée Verwey, MSc	16-10, 10.00 uur: mw. Alexandra C. Niculescu, MSc.
17-9 14.00 uur: mw. Yuan Tian	16-10, 12.00 uur: mw. Birthe A. Lehmann, MSc.
17-9, 16.00 uur: mw. Anna Sagana, MSc	16-10, 14.00 uur: mw. Franziska Grashof, LL.M.
18-9, 12.00 uur: mw. Sameera Peraramelli, MSc	16-10, 16.00 uur: mw. Josine J.C. Polak, MA.
18-9, 14.00 uur: mw. Lotte H.J.M. Lemmens, MSc	20-10, 16.00 uur: mw. N. Bronwen-Manby, LL.M.
18-9 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Harro van Lente	21-10, 10.00 uur: dhr. Lorenzo Desideri, Dottore Magistrale
23-9, 12.00 uur: mw. Peggy J.J. Spauwen, MSc	21-10, 12.00 uur: mw. Huizhen Chen
23-9, 14.00 uur: dhr. Maximilian K.P. Gaber, LL.M	21-10, 14.00 uur: dhr. D. Allah-Adoumbeye Djimadoumngar
23-9, 16.00 uur: mw. Wenqing Liao	21-10, 16.00 uur: dhr. Th.J. van Rensch, LL.M.
24-9, 10.00 uur: dhr. Gabriel Paiva Fonseca Double doctoral Degree UM – University of Saõ Paulo, Brazilië	22-10, 10.00 uur: mw. Alexandra König, MSc.
24-9 12.00 uur: mw. Katarina Putnik, MSc	22-10, 12.00 uur: mw. Irene Eurlings, MSc.
24-9, 14.00 uur: mw. Marieke H. Pluijmer, MSc	22-10, 14.00 uur: dhr. Michel J.L. Walthouwer, MSc.
24-9, 16.00 uur: dhr.drs. Marc L. Hilhorst	22-10, 16.00 uur: mw.drs. Michelene N. Chenault
25-9, 10.00 uur: dhr. Marco B.E. Schaaf, MSc	23-10, 10.00 uur: mw. Marie J.M. Miglianico, MSc.
25-9, 12.00 uur: dhr. Martinus J. Gevonden, MSc	23-10, 14.00 uur: mw. Constance M. Sommerey, MPhil.
25-9, 14.00 uur: dhr.drs. Bart T. Biallostowski	23-10, 16.00 uur: mw.drs. Elisabeth G. Klompenhouwer
25-9, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. J.W.M. Muris	28-10, 10.00 uur: dhr. Eduardo Muniz Pereira Urias
30-9, 9.30 uur: dhr. Bryan Guillaume, MSc	28-10, 14.00 uur: dhr. Tobias Heldt, LL.M.
30-9, 14.00 uur: mw. Linda Springvloed, MSc	28-10 16.00 uur: dhr.drs. Anand Vinekar
30-9, 16.00 uur: dhr.mr. Bastiaan Kemp	29-10, 10.00 uur: mw. Fleur E.P. van Dooren, MSc.
1-10, 14.00 uur: dhr. Michael N.J. Wells-Greco, LL.M.	29-10, 16.00 uur: mw.drs. Gabriëlla Pons van Dijk
2-10, 14.30 uur: Inauguratie prof.dr. Liesbeth J. Boersma	30-10, 10.00 uur: mw. Yara Pujol-Lopez, MSc.
2-10, 16.30 uur: Inauguratie prof.dr. Joop P. van den Bergh	30-10, 12.00 uur: dhr.drs. Bart A.E. Maesen
7-10, 12.00 uur: dhr. Aidas Masiliunas	30-10, 14.00 uur: dhr. Mehrdad Seirafi, MSc.
7-10, 16.00 uur: mw.drs. Yvonne P.J. Bosch	30-10, 16.30 uur: Inauguratie Prof.mr. Joep Simmelink
8-10, 14.00 uur: mw. Ilse G.M. Slot, MSc.	

Maastricht University *Leading in Learning!*

Interne vacatures

- **Research Assistant / PhD Student** NUTRIM - Department of Respiratory Medicine, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2015.162
- **Experienced researcher** sought for study on 'the role of social networks in infections' in the Maastricht Study at Research School Caphri
Department of Medical Microbiology, FHML, 38-40 hours, scale 10/11
Vacancy number: AT2015.163
- **Stagecoördinator** bij het Opleidingsinstituut (0.5 fte) van de FdR, 19 uur, schaal 10
Vacaturenummer: AT2015.164
- **Assistant Professor** in Faculty Development, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2015.165
- **Assistant Professor** NUTRIM / Department of Human Biology, FHML, 38 hours,
Vacancy number: AT2015.166
- **Associate Professor / Full Professor** NUTRIM - Department of Human Biology, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2015.167

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

wijnrestaurant

mes amis

Benoemd tot meest gastvrije onderneming voor 2015!
Winner of the contest most hospitable entrepreneur 2015

Nu ook:
2-gangen lunch + koffie
voor € 24,50 p.p

gespecialiseerd
in regionale wijnen

Tongersestraat 5 - www.mesamis.nl - 043-3257866

Stilte

In Maastricht zitten de collegezalen alweer vol, zo stel ik me voor, hoewel de naweën van de zomerroes er waarschijnlijk voor zorgen dat de cafés in de avonduren beter bezocht zijn. Zelf ben ik niet in Maastricht, maar in Edinburgh, waar het academische jaar nog even op zich laat wachten. Hier zullen de hoogleraren pas weer vanaf 21 september hun wijsheden ten gehore brengen.

Waarom de universiteiten hier zo laat beginnen is mij overigens een raadsel. De zomer is hier al lang met de noorderzon vertrokken. De temperaturen voelen aan of december zijn intrede al heeft gedaan, wat niet mogelijk is, want dan loopt mijn stage al ten einde en daar ben ik deze week pas net mee begonnen. Schotten laten zich daar echter niet door van de wijs brengen. Het is zomervakantie en dat betekent gewoon met ontblote ledematen de straat op, terwijl ik mijzelf ingepakt heb met winterse kledij, in laagjes, want dat is het warmste.

Omdat het schema van mijn stage wordt gedictieerd door de Nederlandse kalender dartel ik vooruitlopend op de massa alvast rond tussen de intimiderende universiteitsgebouwen in het centrum. De stadscampus, gelegen rondom George Square, die in de wereldberoemde festivalzomer van Edinburgh behoorlijk is uitgewoond door vuurspuwende straatartiesten, heeft nog net de tijd om zich te herstellen en zich schrap te zetten voor de komst van Schotlands toekomstige elite. Mannen in gele hesjes lopen ijverig heen en weer over het terrein. Voor even lijkt het of deze breedgeschouderde getatoeëerde heren die elite zijn, maar dat is gezichtsbedrog. Zij ruimen slechts de installaties van het festivalseizoen op. Spoedig worden zij vervangen door tieners met laptops.

Binnenin de universiteitsgebouwen is het rustig. Nu kan men er nog van de stilte genieten. Met de drukbezochte Maastrichtse bibliotheek nog sterk in het geheugen gegrift lacht de leegte van de Schotse bieb me vriendelijk tegemoet. De zee aan witte tafels doet vermoeden dat deze bieb ook andere tijden kent. Het enige geluid dat de trommelviezen kietelt komt van buiten, ijzer op ijzer, de mannen met hesjes. Vanaf de zesde verdieping lijken ze net gele mieren. Verder domineert de stilte. Ik typ voorzichtig, want ik ben bang dat het geratel van mijn toetsenbord de enige zaalgenoot twintig meter verderop uit zijn concentratie haalt.

Voorzichtig geniet ik van de stilte, zoals je kunt genieten van de stilte voor de storm.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Zeuren is niet werkbaar

Sta ik voor de deur van Germanicus om eens lekker samen te brainstormen over een passende titel waaronder ik mijn heilzame werk voor de instelling kan verrichten, gaat ineens het alarm in het gebouw af! Onrust overall, wild rondrennende collega's, "watskeburt, wat is er aan de hand?!", en dan na een paar zenuwslappende minuten eindelijk uitsluit: "Een overstroming!" De mensen op de verdiepingen halen opgelucht adem, beneden – daar ben ik in blinde paniek naartoe gerend – vraagt men zich verbaasd af waar die overstroming dan wel mag wezen. Vooral de heren van het archief, die hebben de lieslaarzen al aan, de gasmaskers al op om desnoods met gevaar voor eigen leven elke zelfdragende notitie, elke tentatief beleidsvoornemen, elk semi-definitief beleidsvoornemen en vervolgens ook nog elk afgestempeld-maar-'we-kunnen-er-altijd-op-terugkomen' beleidsvoornemen uit het kolkende water te redden.

Maar waar blijft dat water? De menigte veront-ruste medewerkers in de centrale hal van de Berg groeit aan. Dan verschijnt eindelijk de grote roerganger zelf, hij buigt zijn gespierde gestalte over de balustrade van zijn immer droogblijvende verdieping, hij richt zich weer op en frummelt wat aan zijn broekband, o god, hij zou toch niet...? Dat-ie denkt dat-ie zelf voor wat wateroverlast moet zorgen omdat loos alarm zo demotiverend werkt? Nee gelukkig, Germanicus opent zijn mond en buldert met een brede glimlach dat dit nou een "Solidaritäts-Alarm was, want die loi bij de Vraaie Oeniversität kunnen dat ja goed gebroiken", etc, opdat ze daar wisten dat zelfs de academische zuster in het diepe zuiden met ze meeleeft en dat hij ten bewijze van zijn warme gevoelens jegens de gereformeerde broeders een speciale afgezant zou sturen.

Ter plekke bekruipt mij het unheimische gevoel dat hij wel eens mijn persoon zou kunnen bedoelen en ja hoor, "en daarom schikken wij onzere Albert om hand- en spanndiensten te bewijzen". Een gejuich stijgt op onder de collega's, lunch- en overlevingspakketten worden me aangereikt, klimmateriaal, een bouwhelm, aluminium dekentjes, lichtblauwe vaantjes met *Leading-in-Learning* erop, wat er al niet voorhanden is daar op de Berg! Maar ik protesteer, verdomme, flikt de grote baas het me alweer! Mij op pad sturen zonder degelijke taakopdracht, zonder adequate risicoanalyse en vooral: zonder bijpassende titel! Ik ren naar boven maar Germanicus is nergens meer te bekennen. Op zijn secretariaat wordt me te verstaan gegeven dat ik "niet zo moet zeuren Albert. Wat wil je nou? We zijn een flexibele organisatie waar de leiding goed naar de medewerkers luistert maar dan moet je niet, ik herhaal: niet zeuren! Want dan luistert

de leiding niet meer naar je. Dat is toch logisch? Wij zeuren ook nooit. Dat bedoelde meneer Germanicus met een 'leef- en werkbaar universiteit'. Zeuren is niet werkbaar. En nou wegwezen want wij werken wèl." Tja, wat kon ik doen? Met een koffer vol parafernalia en een tweedeklas kaartje toog ik naar Amsterdam-Buitenveldert. Waar ene Wouter Bos (waar ken ik die man toch van?) het academische ziekenhuis eigenhandig evacueerde en nu op de stoep stond uit te blazen. "Wie bent u? Wat komt u doen? Bent u een gepensioneerde marinier? Nee? En die touwen dan? Speciale afgezant uit Maastricht? Bent u gids in de grotten misschien? Ook niet? Kunt u me een taakopdracht laten zien? En een risicoanalyse? En vooral: een bijpassende titel voor uw functie?"

Albert Bergbroeder